

Al. Florin ȚENE

ÎNTOARCEREA STATUIILOR

**Antologie
70
Ediția a II-a**



**SEMĂNĂTORUL
Editura online - martie 2011**

OCHI DESCHIS

(1974)

Debutează toamna...

Debutează toamna cu lună zemoasă-vii,
Stelele îmbracă noaptea în zale
prefacerea ierbii din orele târzii
păstrează aroma pleoapelor tale.

M-apasă călcâiul prin frunze, de față
și sângele ierbii când fuge-napoi
sărutul, rămas. De fructă coaptă
e o amintire dulce pe buzele-mi moi.

E toamna o rană cu arsuri,
c-o strângere-n inimă-adâncă
îmi place să alerg prin păduri
moartea ei mă bucură încă.

Suntem născuți iubito

Suntem născuți iubito să fim fără urechi
surzi la muzica de Bach ce vine în cădere
eu să durez mânăstiri déjà născute vechi
în care ne închidem ca-n isolate sfere

zadarnic așteptăm sub umbra unui zid
când iarba încărunțește pe umede altare
melodia zgârâie încet imensul vid
și auzul ne miroase a sare

suntem născuți iubito să afurisim pianul
și în fântâna tăcerii să cădem
unde seara vine de obicei țiganul
purtând sub braț bioara, un blestem.

Un tren de poeme

Circulă prin mine un tren de poeme
pe șine de artere
mi-e sufletul locomotivă înhămată
alergând prin noaptea sfâșiată
de gânduri, pierde...

Înghițită de timp și distanțe
spre o gară gândită
ce mă așteaptă mereu mai departe
cu fiecare tren
oprit o clipă într-o carte.

Ochi deschis

Intri încet călare pe o roată
În rotundul meu pătrunzi cu trupul sfânt
Ca un fulger, părul răvășit de vânt
Își desenează furtuni pe chipul tău de fată.

Într-o singură tăcere
Stau cuprins de-ntristare născocind minciuni ce poartă
Aripa ta, de mult în mine-I moartă
Când ochiul e deschis spre lumea toată.

Pe acolo...

pe acolo noaptea
trece ca un fluviu întunecat
unde stelele sunt pești cu ochi roșii
plutind într-o tăcere de moarte

pe acolo și mai sus
cineva trece la aceeași oră
și un oftat se aude din firida unei stele
ce se adâncește sub călcâi
pe acolo nu se poate trece

neliniștită mlaștina nopții te-nghite
și sângele se îngroașe
rămânând lumină în ochii roșii
pe acolo nu există ceas

să măsoare timpul
doar noaptea își mai scutură albia
trecându-și apele dintr-un mileniu în alt mileniu
pe acolo, sus, e locul tainic
și prea îndepărtat
unde nu știu
niciodată dacă am fost...

O cruce-n mine se rupea

Pare cruce țiganca-n ploaie
De trei zile trupu-i
La geamul meu în vânt se-ndoaie
Și poartă fulgere-n pupile.

Către ea mă rog plângând
Către privirea ei ce-aduce
Tristețea nopți în gând
Și-o cruce.

În fața mea rămasă goală
Țiganca în somn mă ispitea
Și-n noaptea ploilor de smoală
O cruce-n mine se rupea.

Masa veșniciei

La masă ne-am cunoscut
privindu-ne pe furiș pe sub arcadele craniului.
Farfurii cu ciorbă de smoală
ne sunt servite de personae în fracuri
negre și cu coadă.
Când se deschide ușa,
vedem palme de cer
sub noi.

Nu ne tulbură masa nimeni

mâncăm veșnic ciorbă de nimic
pe gratis în acest pension
și veștile ajung până la noi
prin noii veniți.

Primim fiecare toate

fețele noastre
ca leac din mâna bărbosului.

Nu suntem obligați să ne ridicăm
de la masă
sau să mulțumim
putem să mâncăm încă, fără teamă.

Mâncând dispărem treptat
pur și simplu cu mâinile încrucișate,
așa e frumos să te ridici de la masa
veșniciei.

Stăm la masă
unde în afară de acest tabiet
nu e nimic:
sub noi este cerul,
deasupra: acoperișul de piatră al cavoului.

Ascultăm
nici o picătură de mister nu se mai aude
ne este sete
am trecut neobservați peste apă
și totul, dincolo, este fum...

Ograda în memorie

Tatăl meu într-un șezlong
din ograda cu vise
răsfoiește aceleași ziare
din care-mi pricepe doar numele
caligrafiat sub poeme
cât viile noastre de întinse,
fetele vecinului împietresc
statui la poarta noastră dintr-un fag solemn
în care jurămintele uitate s-au cioplit
cu caligrafii în lemn.

Poeții mor cu pianul...

tu de ce rătăcești
la fața stâncii
pe lunca-n care
poetul și-a îngropat
pe înserate poemele
la malul abrupt unde
un Florin copil a întrebat
de ce sunt poet
că poeții mor cu pianul întunecat
de gât
păcat.

Amurg în vară

Soarele s-a ascuns în cutia ruginită a nopții
doar amintirea lui pe cer mai stăruie în roșu.
Repede a trecut ziua de azi și tu cu părul de lumină,
de vânt legănat ca iedera, te-ntorci de la seceriș
cu toate glasurile pământului în tine.

Mă cuprinzi și-mi culci tâmpla pe-o brazdă
și zboară cu mine câmpul de-a lungul eternelor gesturi.
Rochia ta de-un galben aprins îmi acoperă inima,
uimind-o ușor
o, grâne, câmpuri!

Cântec de podgorean

Urcămn din legendă...
Podgoreni în legendă coboară,
când soarele fierbe în mustul nestinsului
dor
pe care îl ridică peste cerul lor cu iubirea,
cu ochii plini de lumina zorilor.

Aromește vinul curat,
care nicodată

nu moare,
ci numai seara se lasă-n rădăcini.

Mereu ne întrebăm în fața viilor
în care doarme soarele:
Ce ape susură-n fluierul doinelor noastre?
Și ne răspund brazdele întruna;
Via urcă în altarul cerului
și nopțile se fac albe în struguri.

Somnul se pierde
ca râul, în nisipuri.

Nucul dintre două veacuri

Trebuie să mă întorc la nucul meu...
E prânzul și dealurile mă sfătuiesc
Cu liniștea, cu zilele încinse, de se,
Să plec când apusurile sub pași nu se trezesc.
Trebuie să mă întorc la nucul meu,
Cum se întorc transhumanțele.
Poate sângele urcă în Frunze din greu
Spre cer strălucind faianțele.
Nici nucile nu mai au clinchetul lor verde
Fără pașii mei de cântec adus.
Ca un colb de aur, din două veacuri, se pierde
Lumina, arzând, în crengi spre apus.

Numele meu ca un zbor în anotimpuri
Rămâne cuvânt bolnav fără leac.
Întoarcerea mea târzie
Speranță e pentru nucul din margine de veac.

FUGA STATUILOR

(1979)

Fuga statuiilor

Doar eu știu înserarea
când statuile din parcul singuratic
își rup armura veșniciei
și coboară pea lei.
Luna încremenește medieval
pe cerul lacului
unde vin să se scalde
fetele.
Se încinge o horă,
Cântece plutesc deasupra mea
Și nu mai știu
Care sunt fetele
și unde s-au ascuns statuile.
Un gând îndrăzneț
îmi scapă din arcul dorinței
lovind în clopotul cerului,

fetele speriate se învelesc cu noaptea
și se cioplesc statui.

Gânduri la margine de vie

Sunt tânăr și nucul din ogradă nu mă minte
Când fecioare vin și-mi bat în poartă dinadins
Ași rupe inerția cu nespusele cuvinte
S-alung tăcerea din sufletu-mi aprins.

Sunt tânăr, nucul mă cheamă-n orele târzii,
Mă doare întrebarea, rugină pe chip,
Câți țărani își veșniciră durerea-n vii
Cât aur scos la soare recade în nisip?

Și dacă inima o am de cântec plină,
Întins pe roata zării, de floarea ei doinesc
Viile îmi spun cu struguri de lumină

Că peste toate astea sunt tânăr și iubesc.

Stare de spirit

Cosește luna iarba după ploi
Înțepenită noaptea în coarnele de boi.

Rostogolește apa pietrele de moară
Clopotul așteaptă cineva să moară.

Își tocește timpul coatele pe noi
Dintr-un gest aiurea devenim eroi.

Farmec

În grădina mea s-adună
Zânele în nopți cu lună
Și se prind de mâini încet
Lin săltând în menuet.

Eu cuprins de nerăbdare
Stau cu umbra în așteptare,
Închid ochii, deschid ochii
În vârtejul alb de rochii.

Mai apoi din feerie
Gândul și-ar dori soție
Însă zânele prind veste
Și se mută în poveste.

Așteptare

Ograda cu nuc sub ceață plutind,
Mic voevodat la marginea râului,
Primăvara în roua căzută din Frunze
Case din lemn își spală ferestrele,
Nestatornice ochiuri în nopțile de veghe.
Când trifoiul decide vara,
Când pentru răcirea fontelor solare
De la brăul zilei
Mama aduce apă de la fântână
În cumpenele donițelor de fag,
Doi ochi ai mei, doi umeri ai mei
Lăsați-vă-n aripile primului vânt
Care merge spre casa
Unde mama, cu mâna dreaptă-a surorii mele,
Gătește sub cumpăna zilei
Pentru întoarcerea mea abia licărind,
Un dor al ei.

II

Și semințele trec în neștire peste artătură
Și-n neștire brazdele rămân grele,
Iar pâinea a crescut peste mejdină,
Mirosind a ploaie mărunță.
Aici sub snopul de raze, în mierea soarelui,
Se-ntoarce amurgul în verdele dintr-o tulpină.
Așteptând trec nodurile nopții peste zări
Și cocoșii își pregătesc cântecele melancolicelor deșteptări.

III

Tata despică inima nucului
Tata despică inima mielului
Și focul umple ograda de umbre,
Focul mielului se varsă-n pământ.
Tata se așează în capul mesei cu toată livada
Împărțindu-ne din feliile inimii
Și sângele mielului ne curge pe barbă-n jos
Și sevele nucului se preling în brazdă
Răcorindu-ne explozia verii din piepturi.
În micul voievodat de la marginea râului
Seninul are la rădăcină fântâna,
Frunzele legănându-se mă cheamă
Și respiră adânc între cer și cumpăna ei.
Apoi acolo, în lăzile de zester ale mamei
din podul casei răsfoind mirosul de nuci

și caietele gândesc la trecerea iute a toamnelor,
timpul rămâne pe lucrurile din podul casei
copil
ca mine în rugăciunile mamei.

IV

Coloane de dealuri cu ferestre,
Satul ca o licărire suie,
Norii în pâlcuri aleargă din casă în casă
Sub soare via își fierbe mustul
Și apele macină în turbine lumina
Mama tot mai aduce răcoarea fântânii
Sora mea tot coase batiste și față de masă
Tata cioplește carul
Pentru întoarcerea mea acasă.

Flori de dragoste

Am flori căprui în ochi, mamă,
flori de păsări cântătoare,
flori care îmi colorează cântul,
neconținut peste câmpii, peste ape,
peste zori
mereu în ochii mei aceste flori.

Știu că mă vezi
uneori,
seara venind dinspre stele;
obosit de distanțe mă înclin peste casă,
mă răsucesc în fereastră,
lângă obrazul tău.
Și stai
și te-nchini unui gând,
apoi să nu te vadă ochii, pe ascuns plângi.
Eu îți sunt alături ca universul de aer
și te fac tânără și te fac să râzi.
Și e în casă o primăvară de miresme
proaspete și lungi...

Zilnic se desparte ceva din mine
care se face dimineață, se face vânt,

și devin mai bogat

și nu înțelegem tălăngile venind din pământ
și rămâi în mine flori de dragoste, mamă...

Teascuri de struguri

La marginea satului înmiresmate și dulci
Teascuri de struguri gânditoare ca niște dealuri
Din care turmele amiezii pasc însetate.
În morile de grâu să intri
Și numai acolo vei găsi atâta lumină
ca-ntr-un teasc de struguri;
lemnul acela lustruit de lumină,
boabele luminându-ne privirea
și noi blajini și suavi ca cireșii înfloriți.
Lângă teascurile de struguri toamna să vii
când soarele foșnește în boabele dulci
și lumina, patriarhală mângâie pieptul
viticultorului înțelept. Un sentiment
de împliniri ți-apasă gândul ca și cum
cariatidele cerului s-ar sprijini pe umerii tăi.

La marginea satului împrejmuite de nuci
teascurile de struguri înmiresmate și dulci.

Un vifor suflă din oglinzi

Rămâne ziua sângerată
și zcii-nvinși în candelile răcite
când moare clipa sfărămată
de armăsari cu veacuri sub copite.

Veșnicia urcă prin harnicii părinți,
trupul de veghe se deapănă pe roți.
Vorba bună curge pe bărbile de sfinți
strămutând în noi neamuri de nepoți.

S-alege în oameni mirarea humii,
lumina se deschide-n bogatele ogoare.
Fiii promiși pe altarul lumii
visează-ntorși spre soare.

Timpul sporește laptele din sâni

când mame alăptează-ntâia oară,
Sângele mirilor stinși în fântâni
învârte-n lună pietrele de moară.

Un vifor suflă din oglinzi
și-un ochi ne pironeste în genunchi,
Un fulger ne preface în omizi
și fluturi își iau zborul din rărunchi.

Când prin vifor, cântec sunt
și sub cer de lut voi întinde așternutul
am să ridic spre soare brațele-mi de vânt
să crească liber întâi născutul.

NUCUL DINTRE DOUĂ VEACURI

(1996-Belgia)

Trebuie să cred că nu...

Trebuie să cred că nu
mă numesc Ana
când peste o lacrimă zidesc un vers
și peste un vers o lacrimă
trebuie să cred că Manole
e o pasăre
ca noi toți
și unei păsări i se cuvin
cântecele toate.

Trebuie să cred
că nu-mi vei ierta gestul,
cioplindu-ți ruga
în marmura gândului
eu în nici o femeie
nu mai zidesc biserici.

În inimă, undeva

În inimă, undeva, există un loc
Unde se adăpostește un cântec .
Nimeni nu-l știe dar îl purtăm cu noi
Gol sau plin cum ne este sângele.
Când spațiul acesta e plin de cântece
Suntem mai grei și intrăm în pământ
Și ele o iau în sus speriate
Într-un zbor circular și veșnic.

Locul unde a dormit poetul

Aici a dormit poetul
unde i-a stat capul
iarba a încolțit asemeni ideilor
și cântecul de creștere călcându-l
pe limbă
completează peisajul dimineții.

Cerul e mai înalt,
cu siguranță aici i-au fost ochii,
prelate orizontului a împins-o cu privirea
lângă cuibul rândunicii ce adăpostește
streașina casei și fereastra.

Aici i-a fost pieptul cu vulnerabila-i inimă;
se cunoaște după cum respiră pământul
prin văile și piscurile
crescute asemeni emoțiilor.

Da, sunt sigur, aici i-au stat călcâiele,
fiindcă berzele zboară la joasă înălțime
speriate de picioarele poetului
care n-au ajuns niciodată
pe pământ.

Probleme de matematică sentimentală

Mă simt un punct și numai unul
căruia îi corespunde un plan.
Distanța dintre unghiul îndrăzelii

și masa prietenilor
s-a umplut cu mercurul invidiei
care urcă în gâtlejuri.
Un transistor anunță cotele apelor

Vioara stropită cu bere a scăzut un centimetru
când mă simt un punct într-un plan de lumină.

Ninsori albastre

Ninge, ninge ca în datinile noastre
Colindătorii pe sănii de lumină
Vin încărcăți cu balade și astre
Când își mai pune bradul un cerc pe tulpină.

Copiii rup pietre din steaua polară
Nestemate lucind în visele lor.
În cântec germinează-o vibrație solară
Ca mierea cuvântului născut într-un zbor.

Ninsori albastre coboară pe cetini
Vinul decantează cristalul pe masă
Și adânci sentimente, între prieteni,
Țes verbe în fraze de mătăasă.

Orașul ascultă poeme de iarnă rezemat,
Luceafărul bate monezi în ferestre
Când stele la colindă au plecat
Prin brazii înșurubați în creste.

Adie clipele cu ochii vii
Și norii cad ca la-nceputuri,
Înflorind crini pe genunchii fetelor în orele târzii
Când noaptea toată-i un roi de fluturi.

Pe străzi de-argint din cărțile citite
Ies personajele basmelor la plimbare
Iar ferestrele noastre-s ușor troienite
De-o lumină ce curge spre zare.

Luna ca o halebardă păzește câmpia
Cântecul cocoșilor croiește drum prin troiene
Să alunece pe-o sanie albastră **Poezia**
În casele noastre cu vise perene...

Gloria Limbii Române

Mi-e dat să-mi rostesc gândurile
să visez
în Limba Română,
fiecare cuvânt un figure,
ca mierea luminii în degetarul macilor,
ca vârsta arborilor în cercuri,
în fiecare din ele trudește un străbun,
veghează o baladă.

Patria Limbii Române e Istoria
acestor plaiuri păscute de Miorița,
modelate de doine
și fiecare cuvânt al ei a fost cioplit
cu grijă
la izvoarele dorului.
Ea nu poate fi mutată,
cum nu se poate înstrăina fântâna
de izvoare.

În fiecare cuvânt e un oier,
un țaran
care făceau holda să cânte
innurile acestui pământ
scris cu plugul pe nemuritoare pergamente
ale brazdelor.

Rostiți un cuvânt în limba noastră
și veți simți
și gustul mierii
și vânturile veacurilor
și mirosul câmpiilor.

Rostiți un cuvânt în Limba Română
și veți auzi
mângâierile mamei
și vorbele tatei grele ca piatra
din temelia casei.

Ascultați un țaran vorbind ogorului
și veți vedea cum trec cuvintele
din hrisoave în versurile eminesciene

precum ploaia în rădăcini.
Aceasta este eternitatea ei,
gloria ei
de a fi mereu
ca frunzele pe o cetină seculară.

*

Patria îmi este **Limba** ce o vorbesc
pe care am supto de la mama
cu ochii blânzi
ca Miorița.
Când îmi aplec urechea de sânul pământului
aud lucrând Meșterul Manole
care, încă, modelează țara
pe care o numim
Limba Română.

De bat la porțile cerului
și iau o cană de lut
cu apă
simt sufletul izvoarelor
din adâncurile munților
acolo unde inimile rămân
pe oale de Horez.

De iau în palme un bulgăre
din marginea câmpului unde zarea a îngenuncheat
lutul îmi seamănă.
Poate-s oasele străbunilor mei
ceva din înțeleptul suflet respirând
în conturul măsurat.
Mă simt rudă cu acest bulgăre cuminte
și-l pipăi simțindu-l respirația
în acea dimineață nerăbdătoare
când bobul de grâu plesnește în lutul
cu străluciri solare.

Când mănânc pâinea, urcă până la mine
neamurile toate,
seva înțelepciunii
adusă până la noi
de limb ace o vorbesc.

Patria îmi este Limba Română
în ea bobul de grâu
germinează

verbele poemelor noastre.

Amurg de întoarcere

După somnu-ți, pe-o jumătate de frunză,

Jumătate-n cer, jumătate-n apă,
A coborât în taină amurgul însângerat
Și te-ai trezit femeie.
O, nu-ți place chipul meu în vreme săltat
Și inima în sânge iscodind;
Cuprinde-mă în rarele tale întoarcer
Și rob adu-mă nucului din vie
Să ne bucurăm de primăverile
Cu glas înduioșat de muguri...

Întoarcere

M-am întors acasă, spre toamnă:
râul tăcea în urma mea.
Pe uliți de iarbă, pe coamele dealurilor,
soarele se rostogolea în brazde.
O tristețe amară mă bătea cu amurguri,
că n-am mai fost recunoscut de fântâni.
Sora mea crescuse înaltă și subțire
floare peste sufletul mamei.
Nucul îmbătrânise și dinții de frunze cădeau
tremurând.

Era liniște în prispa casei
și eu mă miram de soare.
Mama cosea grădina în borangic
și o durea privirea care nu ostenise
căutându-mă prin țară.

Râul tăcea, ascunzându-și fața în maluri,
Sora mea număra lacrimile fântâni.
Lăsând la poartă vântul și ploile cu soare,
am îmbrățișat pe mama,
întinerind-o...

Dimineață de Sfântul Gheorghe

Aleargă primăvara desculță prin sat
Și stelele au căzut în nucii grădinii
Dimineața nu s-au stins, n-au mai plecat
Au rămas ochiuri de izvoare la rădăcina luminii.

În apele lor închegate, tremurând în cupe de muguri,

Se zămisleau rodul de sevă, răcoare...
Luminau crengile ca niște ruguri
Și raze picurau, uimite de soare.

O, stelele pe punțile nucilor au căzut
Cu hlamidele lor muiate în lumină
Și nu s-au pierdut,
Au rămas ipe vechea tulpină.

Păsările au început un vechi tril
Concert la care au venit și cucii
La sfârșitul nopților de april...

...Era Sfântul gheorghe și-n noapte înfloriserănucii.

Poetul

S-a întors poetul în satul natal
cu toate păsările lui zburătoare
același râu îi aduc la mal
amintiri din clipe arzătoare.

S-a întors poetul pe strada copilăriei
Și e o altă adresă pe casa lui
bronzul toamnei sună în frunza viei
și galbenul scrisorilor a trecut în gutui.

...ceața timpului, val după val,
peste nuci încet se lasă
prin inimile oamenilor din satul natal
trece poetul, amintire, spre casă...

VITRALIILE MĂRII

(1997.Namur, Belgia)

Tablou incomplet

Din plictiseală, în stațiunea
Unde îmi repar șuriburile ruginite,
Desenez pe hârtia verde
O pajiște
Alături de un munte ce-mi iese
Din margine
Conturez o căprioară
Păscând
În urma ei
Pe locul rămas gol
Desenez un lup.

Când înserarea își prelungea urmele în culori
Acoarelele au rămas
Uscate pe masă
Iar eu nu am putut să dorm
Că nu desenasem un munte
Între cele două animale.

În orașul...

În orașul ploilor nocturne
Femeile intrau cu umbrelele închise
Eu să le botez
Eu să le botez
Cu numele iubitelor
Ne iubite

În orașul ploilor nocturne
Luna-i clanță
din alamă

cu ea bărbații deschid

ușa
spre cerul vopsit
în albastrul mării
unde peștii își fac cuiburi
sub streșinile caselor.

În orașul ploilor nocturne
Păsările pică din aer
Dormind pe umerii femeilor
Uitând cântecele
Ne cantata

În orașul ploilor nocturne
Ne admirăm simetria de dragoste
A mâinilor noastre,
Într-una pâinea.Într-alta cuțitul.

...Și femeile intră cu umbrelele închise
Purtând numele iubitelor
Ne iubite
În orașul ploilor nocturne.

Eternitatea dorului de mare

De m-aș întoarce la tine, mare,
Sufletul meu n-ar mai pleca de pe țarm.
Rămâne acolo arbore în soare
Cu umbra căruia voi mângâia
Trupurile femeilor însingurate

De m-ași întoarce la tine, mare,
Voi îmbrățișa cu gândul țarmurile îndepărtate
Și aș trimite scrisoare câte-un vapor
În care oamenii să vorbească despre dor
Iar femeile să tânjească după iubire.

De m-ași întoarce la tine, mare,
Coborând din munți cu-o întregă simțire
În fluierul de la cingătoare
Unde se-adăpostesc balade,
Voi trimite către femeia cu trupul de lut ars în soare
Doina ruptă din neîmplinirea sufletului
Unde a încăput eternitatea dorului de mare.

Somn neliniștit

Rapsodii de lună și mare
Sufletul se revarsă în comete,
Inima se așează, pescăruș, pe vapoare
Când dorința se ascunde în rochii violete.

Sunt o sinteză a universului marin
Luna se sparge-n valuri ca un cristal
Din adâncuri ajunge la mine-un suspin
Și chip de zână ia, în noapte, un val.

E marea un somn neliniștit
Pe brațele ei ceața se așterne,
Pământul intrat în infinit
Își descifrează podoabele eterne.

Clipe ne-ncepute

Calea Lacte se întinde arc peste mare
Sălciile cerului se-ndoaie peste ape,
Vapoarele se duc în depărtare
Și vântul cântă pe valuri, ca pe ape.

E marea-nconjurată de neștiute caster,
Femeile de aici au dulce zmeură pe buze
În ochi le joacă nestemate albastre
Și sânii le sunt brațe de meduze.

Poate la tine nu am să vin nici cum
Am să plec cu-n vapor spre zări neștiute
Însă port în suflet un dureros parfum
Amintirile noastre din clipe ne-ncepute.

Întâlnirea în vitralii

O mare de orgii în ochii albaștri
Și tu ieșită goală din ceață,
Cerul susținut de câțiva pilaștri
Îți face o primire măreață.

Mă apropii de tine să te cuprind
Dar rămân în brațe cu visul altor zile,

Sub fontele amiezii care mă încind
Himerele se- așeză pe pânțele fertile.

Batem la biserica zilei și nimeni nu descuie,
Marea aduce până în prag corali
Însă visul pe amândoi ne suie
Sfântă să te așez în vitralii.

Neliniștea îndoileii

Vuiește vântul în valuri volburate
Și cerul cucește cântece pe crengi,
E dimineață și răcoarea mă spală de păcate
Iar norii încap în mine întregi.

În umezeala aceasta sunt ros de veac
Ca un cântec care circulă prin lume
Sau ca aripile unui pescăruș ce se desfac
Plutind pe valuri sub clopote de spume.

Răsare soarele ca un triumf al vieții
Și flutură zorii peste noi, salutul
Luminii ce se prelinge pe dalele pietii
Unde în neliniște pe frunte-ți pecetluiesc sărutul.

Popas sublim

Legenda nu se va șterge din memoria mea
Mă va urmării cum lupul urmărește prada
Sau ca amintirea unei fete după perdea
Ascunsă când iubirea-nsângerează zăpada.

Cât de sublim ne-a fost aici popasul,
Imagini mai stăruie în povești,
Marea și-a potrivit în noapte glasul
Iar tu pe valuri Fata Morgana ești.

Lungimile despărțirii mă-mpresoară

Marea mă apucă în disperare de călcâie,
Undeva la o fereastră cântă o vioară
Înfrumusețând legenda ce-o să rămâie.

Între două speranțe

Sunt singur în barcă legănat de vânt
Rotesc stelele valsuri și-o periniță,
Silueta ta a rămas în ceață pe mal
Și luna își prinde razele-n șuviță.

Înaintează în noapte înspre nici-unde
Nu știi dacă la alt mal mă așteaptă o speranță
Dar îmi este sufletul o barcă pe unde
Și visul rămâne în urmă o zdreanță.

Vâslesc în neștire fără busolă
Și neștiutul îmi pare un joc de oglinzi,
În urmă n-am lăsat o regală consolă
Doar părinții mei suferinzi.

SĂ NE UNIM MÂINILE, PRIETENI!

(1997-Pecs-Ungaria)

Pe sub streșină de seară

M-am întors pe dedesupt de timp la tine
Ca pasărea ce-și are cuibul în aripi frânte
Între noi cuvintele-s mai pline
Și poetul n-a uitat să mai cuvânte.

M-am întors pe dedesupt de furtuni și ape
Verb ce-și are zborul în clipele tarzi,
Gândul meu a venit să se adape

Din nemuritoarea operă ce-o scri.

M-am întors pe dedesupt de neînțeleșuri
Ca adjectivul la dragostea dintâi
Când noaptea își așează stelele în versuri
Punându-și luna căpătâi.

M-am întors la tine pe dedesupt de gânduri
Însoțit de sentimental cel mai curat
Cum rândunelele se-ntorc rânduri, rânduri,
Primăvara la noi în sat.

M-am întors pe sub streășină de seară
Cum se întorc feciorii de la secerat
Și te-am găsit, așa, ca-n prima oară
Când plecai cu caii la arat.

M-am întors ca o jumătate la cealaltă
Să ne cânte cucul dorul de iubire
De dragoste și o stea înaltă
În casa noastră vibrând lumina de unire.

CONFESIUNILE UNUI NAVIGATOR PE USCAT

(1998-Mannheim-Germania)

Memoria toamnei

Septembrie coace merele dorințelor în noi
Înserările împing holdele în hambare
Și mierea cuvintelor se înalță în noi
Ce seva în tinere tulpini spre soare.

Luceafărul de ziuă mă cheamă să vin
În luntrea lui de sub prispa de acasă,
Unde aerul de galbenul gutuilor e plin
Și toamna în iile fetelor îl coasă.

E toamnă iar în livezile de lumină,
Luna scoate apă în ciuture subțiri,
Când dorm sprijiniți de-o tulpină

Străbunii mei gătiți în hainele de miri.

Anotimpul adăpostește rotundul unei luni târzii
Cu aripi de lumină înălțată peste uluci,
Ziua, soarele fierbe mustul decantat în vii
Când septembrie se strecoară printre nuci

Elegie toamnei

E toamna înobilată de rugină,
Bronzul pădurii trece în rotitele seri,
Frunzele alunecă înspre lumină
Ca alămurile fanfarei de ieri.

E anotimpul, parcă de galben sătul
Și gutuile de atâta așteptare,
Pe când ziua e un uriaș pendul
Horind sub cerul cu străluciri solare.

Roadele se-ntorc în hambare, se-nsoresc,
Și bucuria trudei o trecem în flori,
Când pe îndepărtatele zări se cioplesc
Albastrele săgeți de cocori.

Vitele rumează timpul, legate cu funii,
Noi lăsăm la marginea gliei semn...
Coarnele cerbilor înșurubate-ngelatina lunii,
Când sună-n vi sfârlezele din lemn.

Seara ne punem clipele pinteni în horă
Și ne scriem viersul pe frunze-nvânt,
Iar ziua parcă-I mai înaltă și sonoră
Cînd luna vibrează atingând cuvântul.

Munții își împodobesc frunțile cu stele,
Râurile doinesc în limba română
Când luceafărul trece ușor în inele
Pe care le punem iubirii cunună.

Înserarea a cuprins cele patru zări,
Flăcăii cioplesc așteptarea în pietrele din lună
Când livezile își încuie roadele-n cămări
Și afară amurgul frunzelor mai sună...

Cavalerii sonetelor

Aici bibliotecile sunt temple la care ne întoarcem iar
Cu ferestrele deschise spre cetatea înălțată pe râu,
Fetele se-aud urcând în anfiteatre pe scări de jar,
Unde cavalerii sonetelor port floreta iubirii la brâu.

În cetatea lui Blaga miroase a câmpie.
Lecția se dezbate în șoaptă prin tramvaie,
Studentele își așteaptă poezii-n librărie
Întârziați venind în pelerine de ploaie.

Copacii și-au făcut din frunze scrisori trimise în zare
Sub cerul înalt sprijinit pe-o tulpină.
E atâta tinerețe-n cetate, atâta soare
Că orașul e tot o lumină!

Moment poetic

(1998-Chișinău)

Memoria văzduhului

Am luat câteva pene din guguștucul
ce-și făcuse cuibul în nuc
sub ele am văzut
arcușuri întinse
lângă arcușuri întinse
și harpe lucitoare
vibrând lumină
vibrând culoare
vibrând

în exterior nici un instrument musical
nici o pianină

doar memoria vântului
doar memoria văzduhului

Tu semănai...

tu semănai iarbă
și creșteau cuie,
tălpile îmi sângerau,
pielea unei propoziții
se uscaser pe băț
umbra lui indica ora exactă

aici în Dumnezeu
stau ca o săgeată în arcul întins
precum verbul într-o propoziție
de adio

guguștucii încâlcindu-mi literele
cu raze de aur în cioc
își rotunjesc cuibul în nuc
și apoi își rotunjesc oul
în trupul lor ca o corabie
sub rădăcinile nucului dintre două milenii
visează o stea

Dincolo, mai sus...

vioara este până la umeri
în lanul de grâu

mâna o ține strâns arcușul
la capătul mâinii
începe simfonia de aur
până în miezul pâinii

până la umeri

atât

CERUL MEU DE HÂRTIE

(2001-Uzdin-Serbia)

Autobiografie cu Chopin

Am venit pe lumea de lângă tine
la douăzeci de ani
când te-am cunoscut
pe o bancă îmbătrânită de-atâtea
despărțiri
și statuile luau poziția de drepți
când intram de mână cu gândul
pe aleile parcului.

Mi-am lovit fruntea de cer
și am văzut pragul peste care treceam
printre stelele verzi
ce-mi jucau destinul
în fața ochiului deschis
al zilei

De atunci gândul respiră lumină
pe o alee rămasă de veghe
în orașul unde gara trage după ea
amintirea cu femeia
ce avea trup de incertitudine

Rând pe rând
aici
departe de orașul acela
clapele albe ridică mari păsări
care-mi devoră ideile

Sandwich și rugăciune

În miezul unei nopți fierbinți
o bucată din carnea universului este Terra
sandwich

între două felii de infinit,
se prelinge din el, vâscos, macabru,

viața,
se scurge ca dintr-un miel
sângele
când măcelarul îi retează beregata
cu gândul la sărbătoarea de mâine,
noi
mușcăm din uriașul sandwich
înfometăți
și ne scârțâie printre dinți anii

ne scopim cu o idee,
scuipăm câte un smog
de tușește Dumnezeu

... spre dimineață El obosește învățându-ne
Rugăciunea
pământene cuvinte din care rupem
mușcându-ne limba.

Cerul meu de hârtie

La miezul nopții când somnul și-a pus ghiara
pe stropul de vise ce alunecă din paharul unui heruvim,
îmi scriu poemul pe cerul meu de hârtie
întins până în buricul pământului.
Oricare ar fi ziua
din săptămâna mirată că luna răsare
dintr-un colț al caietului meu fereastra invită
constelațiile să-și pună tâmpla pe coala albă
învinuind trupul ce râvnește la zeița fecundității.
Liniștea ta îmi amintește de șaptele poemului
ce trec în cuvinte cu pași de pisică prin sufletul
pedepsit să zidească o firidă fiecărei
stea din Constelația Caseopea.

Mă aflu lângă lucruri ce nu trebuie atinse
nici măcar cu sufletul, recită un vers, tu,
numai un vers din poemul de pe cerul meu
de hârtie, hai recită și tăcerea dintre cuvinte
poate însufleții distanțele
unde planetele au uger de lumină.

Se desenează pe cer o frază cât universal. Tu râzi
în somn. Mă iubești? Te strig pe nume,

e lumină. A plesnit piersica dimineții,
când ai deschis
ochii și fug ca un hoț din tabloul ce înfățișează
o femeie goală. Mă rănesc de ramă și sângele
picură duh în verbe,
iau forma amintirilor tale, pyramidal
consfințite în constelația cerului meu de hârtie.

Poezia trece

În vremuri ancestrale,
Gânditorul din Hamangia
împreună cu tribul său din vale
se temeau de apariția scrisului, și hârtia
era cerul cu astre,
iar semnele prevestitoare de rău
“ cine va mai asculta cântecele și gândurile noastre
când nimeni nu știe să citească, zău,
și scrisul pe piatră costă
cât un cibăr de iască?”
își ziceau ieșind din grote...

Vremurile se rostogoleau vremuind golgote
și Gutenberg a înfipt un spin de teamă,
menestrelii de prin toate castelele Europei
încălzeau saloanele cu incertitudinea, dramă:
“ cine va mai asculta
cântecele noastre
când puțini știu să citească
iar cartea e scumpă
și poate să ardă ca o iască? “

...și Dumnezeu a mai întors
câteva pagini de secole,
și timpul a mai tors
secunde pentru cămășile poezilor
care la colțurile piețelor
unor simpozioane
povesteau cu durere și dor
sfârșitul Poeziei:
“ Nimeni nu mai citește
o carte
și internetul în ore iluzorii
ne fură cititorii”,

nevăzând că Poezia
încălțată cu sandale din pielea
cerului
venind din veacuri ancestrale
se strecoară printre ei
agale
ca o femeie tânără
și dornică de dragoste
și dor
în mână cu o carte
în mileniul viitor
mai departe...

CINA CEA FĂRĂ DE TAINĂ

(2006)

Gara poezilor

Noaptea mă buzunărește prin locuri
unde nici iarba nu crește
și vorba ce-o spunem prin docuri
că de la coadă se curăță un pește,
e un adevăr la baza căruia sap
să înțeleg că peștele se-mpute de la cap.

Luna, monedă ruginită se strecoară
în portofelul meu îngăurit
de zornăie lumina într-o gară
unde trenul încă n-a sosit
nerăbdător o iau cu halta înainte
pe miriștea de cuvinte.

A rămas trenul în câmpie,
gara abandonată în poezie,
de atunci cu peronul mă tot duc
bănuțul lunii să-l apuc
când prin noaptea buzunărită de scaieți
trece un tren de cuvinte cu poeți.

Luna îmi îndeasă bănuți de lucie
În buzunarul umflat de sărăcie.

Iar umblă verbul prin fraze, descălțat,
Când trag gara după mine pe uscat.

Geneză

Dumnezeu a făcut cuvintele din nimic
le-a dat înțelesul,
mare sau mic,
după concentrația sării
din respirație,
apoi nuanțele, conotațiile și sensurile
au luat culoarea zării
ce o eexpira dictând
Sfinților Părinți
Scripturile în gând.
Verbele au fost făcute ceva mai greu
nu vroiau să vibreze
(aveau ceva dintr-un ateu).
echilibru colorit
din apus.
Atunci Dumnezeu
a făcut legile Armoniei
și i-a pus
pe unii
să le învețe
pe când erau în pântec
la ospete.

...așa au apărut Poeții
cu ritmurile în sânge,
dansul sacru al universului
ce plânge,
din lacrimi îmbină
versuri pe care le șlefuiesc
până ce devin lumină.

Cina cea fără de taină

Au venit zdrențuiți de verbe prietenii la cină
în găoacele nucilor să le-mpart nimicul
din palmă
în mâini bătătorite de adjective e-un blid de lumină
și-n urechi cu-o sudalmă
spusă la colțul mesei rotunde
într-un picior,
ghici ciupercă ce este?
de s-a făcut odaia mânăstire cu pridvor
iar limbile amestecau o poveste.

Bogăția bucatelor era atât de mare
că lipsea cu desăvârșire
încât cuvântul întins cât o cărare
l-am împărțit în felii
la fiecare
de-au rămas foneme după devorare
înjurături târzii,
și au plecat mesenii săturați
de atâta ascultare
ce da peste lobul urechilor
și prelingându-se în gură
cu gust de sare...

Nimicul pe care l-au devorat nu l-au știut
nici chiar vecinii
fiindcă înainte ei l-au păscut

Tot ce-am spus atunci în taină
a rămas doar între noi,
toți care respirăm poezie,
așa, o păpădie
de vorbă
scamă pe-o uzată haină.

Arma sinelui

după o poveste rabinică

Pe treptele de cuvinte ale babilonului
mielul a urcat
în cer
cu un tremurat

de verbe sub blană
ca o arsură de fier
și i-a zis lui Dumnezeu:
-Creatorule ai fost nedrept
cu destinul meu,
mi-e teamă că pier,
că nu mi-ai dat nici o armă
să mă apăr de dușmani,
nu mi-ai dat coarne
ca la cerbi și elani,
nici colți, nici gheare,
nici forța elefantului
cu trompa croind cărare;

nici ca ariciul să am țepi
ascuțite ca razele de soare:
nici măcar
fuga iepurelui prin mălai
sau galopul de armăsar...

Dumnezeu a stat pe gânduri puțin
și i-a oferit să probeze
(nu ca niște proteze)
pentru dinți venin,
colți, țepe, ghiare,
să poată înfrânge
chiar setea de sânge
a vânătorului din răzoare.

...Nici una din aceste arme
nu i s-au potrivit.
Atunci Dumnezeu, mielului i-a spus:
-Îți dau o armă să rezști
înzecit!
-Te implor! Mielul s-a rugat nespun,
de s-a cutremurat și zarea.
Iar Dumnezeu i-a zis de sus:
-Primește de la mine ca armă
răbdarea !

A ȘAPTEA ZI DUPĂ ARTUR

(2009)

La margine de univers, pe o baliză...

Era o vreme când nu era timp
Lucrurile toate aveau aripe
Se nășteau nevăzute în Olimp
Ieșind din ouăle de clipe.
Copacii cu rădăcinile în cer.
Erau înaintea zilei cu un pas,
În universul născut dintr-o enclavă
Ceasul trăgea de mână un alt ceas...
...și așa, unul după altul, și altul...
Omul nu se vedea, nu ne vedem...
Cu lumea ce aluneca spre-nalturi,

Omul și veșnicia porniseră-n tandem.

Dar a venit Eva, prima oară
Mușcând mărul din livada cu rădăcinile în sus
Și de-atunci bărbatul își tot cară
Crucea Mântuitorului Iisus.

Prin cuvânt divin al spațiului curbat
Ne adâncim în vertejuri proaspete de briză
Zăbovind mereu într-un păcat
La margine de univers, pe o baliză
Cu sufletul ferecat într-o valiză.

Incident istoric

A ieșit istoria în stradă, dezbrăcată ca o nebună,
în piața publică strigă cât o țin paginile:
sunt unică și nu mă repet, terorismul politic
mi-a pus cunună,
tras la șapirograful timpului, el e de vină!
Istoria mai strigă: să se facă lumină!

În piața Patriei istoria desculță ca o fată bătrână
urlă din tot plămânul îmbâcsit de războaie:

Sunt fecioara ce visează sub lună
la Bărbatul ce-și pune în cui Războiul
și-n fața femeii-Pacea, genunchiul și-l îndoiaie.

A ieșit istoria în stradă ca o nebună,
e noapte, oamenii latră la lună
și câinii ascultă cuvântându-le în strună.

Singurătatea poetului de cursă lungă

Cad ceruri peste alte ceruri în stele stinse de mult
zgura rămasă mocnește lumniă-n adâncuri,
stau pe-o piatră de gând și ascult
tăcerea din versuri,
doar greierii țuruind în urechi
coboară poteci printre rime
perechi
pentru despărțirea imaginată de noi
care niciodată n-a avut loc,

ne mai unesc șopârlele și șoșonii udați de ploii
ce suflă alizee albastre în fluier de soc.

Cale lungă are poetul pe lumină
călcând
cu călcâiele bătătorite de dor de ducă
purtând la tâmpile câte-o vină
ce-o duce și acum în gând
și-n mână cu o floare ce se usucă.

Cale lungă are poetul călcând pe lumina ce vine
sorbind mierea cuvântului din țâța unei albine.

Poeții nu mor niciodată

Poeții nu mor niciodată, ei doar
își odihnesc zborul
între clipa ce vine și visul cea fost
potolind focul din oase și luna
cu dorul,
arzând întotdeauna
cu rost.

Poeții nu mor niciodată, se-ntorc în cuvinte
eterne vorbe încolțite-n brazdă
în frunze, flori și în întoarceri din cele sfinte
sau în zborul păsărilor ce torc la stână
cântece pregătite să fie gazdă
în care intrăm cu ei de mână.

Poeții nu mor niciodată ei vin
coborând treptat în noi pe frânghii de lumină,
de apă și iz de pelin
ne iau de pe umeri tristețea, ne-nveșnicesc tulpină
și ne pun aripi de înger, în abis
nu mor niciodată, dar niciodată
doar urcă în vis.

Poeții nu mor niciodată, doar ies
din auz, cum ai privii
printr-un ocean întors,
sau alunecă în simțuri cum noaptea unei ciocârlii
aureolează cu stele un șes,
ei au în vene al patruilea simț,
metafora din sânge a unui prinț.

Poeții nu mor niciodată, și doar
își odihnesc zborul
între clipa ce vine și visul amar
potolind focul din case și luna
cu dorul, arzând întotdeauna
cu rost.

SONATĂ PENTRU CREȘTEREA IERBII

(2010)

Rugăciunea zilei

E o primăvară cu muguri adormiți în copaci
ca ochii dimineții cu care eu
privindu-te în miezul clipei te fac să taci
s- ascuți rugăciunea zilei către Dumnezeu.

O oră blândă dă ocol prin împrejur,
te aspiră dintr-un cer de vise,
când cucul își lasă cântecul său sur

clocit să fie în cuibul clipelor ucise.

Anotimpul acesta-i o cameră sigilată,
o lume vibrând într-un fluier de os,
doar ploaia de mult așteptată
te înveșnicește-ntr-un bărbat frumos.

Autobiografie

M-am născut pe strada anului 1942,
Ce bucuriei îi dă un sens frumos,
În limba noastră găsec atâta miere
bombardată de oameni cu ochii roșii,
îmbrăcați în verde,
când vara scotea la porți moșii,
aruncându-și mantaua soldătească și ploi,
luna iunie aducea în ferestre visele femeilor
și dor,
mergând nicăieri, așteptând în pridvor...

Mama mi-a pus în straiță în loc de pâine
visul zilei de mâine,
pe care l-am trăit într-o singură noapte,
când ursitoarele jucau pe un lătrat de câine
pe strada unde școala intrase în vacanță
și paznicul plecase cu cartela
după pâine,
legând poarta cu o speranță...

Jucării confecționam din zdrențe de vise,
ciorapul piciorului desculț îl făceam minge,
în curtea școlii cădeau iubiri ucise,
pe dealuri contempla sania
cum în sufletele noastre ninge
cu cântece rusești, Tania.

Caracatița timpului

] Caracatița înghițise timpul, ochii mării se bulbucaseră
după stelele în nisip rămase fără vină
pietricele colorate să adune
în străfulgerarea galopului unui cal,
lumină să ia din ochii peștilor amăgiți
de undițe aruncate din bărci.

Lip, pleosc, lip, tentacole sugrumând noaptea,
vise sângerând pe sarea mării din rană
și pescarul sorbind tăcerea din cană
coclită de lună, sloi de gheață
în topire, vărsând umbre lângă case
rămase
ascunse sub duzi fără viață.

Caracatița timpului se înghițișe pe sine și marea,
marea era una și aceeași
cu zarea...

Solstițiul de vară

Cântecul cocoșului a împărțit ziua în două,
Răsare soarele într-o picătură de rouă.

Ușa cu cântece de mierlă dimineața o deschid,
Zorii sorb laptele ceții și-o divid.

Au lăsat urme gleznele tale în lumină,
Se metamorfozează seva în frunză pe tulpină.

În noi clipele nostalgii trezesc sub soare
Când puii de vrăbii învață să zboare.

E împărțit anul în două de-o mână nevăzută,
Suflă ciobanul dor în fluier de cucută.

Veghează poetul la cerul lui de hârtie,
Scriindu-și pe el gânduri turnate-n poezie.

Poezia

Poezia se întrupează când soarele
și Hades se ating până și-n vis -
spune Odysseas Elytis,
atunci în amiaza susținută de cariatidele pădurii, marele
cer încălțat cu pielea picioarelor mele
mă primește rătăcind printre stele
și ars de dor,
îmi pune aripi, și zbor

cu sufletul meu ancestral
și călător
când sub șă mi-a murit și ultimul cal.
Iar strugurii sunt sâni în via
din care mulg lapte pentru zei.
Aceasta este Poezia
din care te invit, cititorule, să bei.

Cuvintele atrag realitatea

Am scris: omul din lut a fost plămădit,
Dumnezeu după chipul și asemănarea Lui l-a zidit!

În primordial, scriam: a suflat viață peste el,
Inimă dându-i și suflet bland de miel.

Cuvântul a fost la început, lucrurile din zbor
Și-au luat înțelesul după utilitatea lor.

Am scris să fie ”epoca de piatră”
Și oamenii din peșteri și-au făcut vatră.

Cronologic – “epoca de fier“, am scris,
Săgeata din bronz căprioare a ucis.

Adunându-se ură în cuvânt și-n noi,
Acesta a luat înțeles de război.

Istoria toată pe cruce plânge

“Renașterea“ din zece sunete formată
Epoca spiritului îi-este dată.

“Revoluția“ cu înțeles de început
În evoluție n-a mai încăput.

Din nou, între noi ne-am ucis
Pentru o lozincă și-o himeră de vis.

Mai scriu, încă, înțelegând paritatea
Între gând și cuvintele ce atrag realitatea.

Mă opresc, mi-e frică, poate un alt cuvânt adună
În înțelesul lui o nouă furtună.

RĂBDAREA PIETREI

(2011)

Vorbind cu Nietzsche

Coborând de pe munte cu Zarathustra umăr la umăr
Nietzsche ne aștepta cu picioarele în apa caldă a izvorului,
Îi înflorise mintea sub dogoarea soarelui legat la cap cu o
bazma de nori,
Fără număr,
Ne-a îmbrățișat cu cuvinte de bine întoarcere în mijloc de
cărare
Bucurându-se că personajul venind dinspre Persia
s-a strecurat erou în opera lui nemuritoare.
Îl ascultam spunând că omul a fost maimuță
Dar acum e mai mult de cât atât, ateii
Reinventează de fiecare dată o căruță
Când în ea se plimbau de veacuri zeii.
Parcă îl auzeam pe Circe și spiritul
Ne încinsese cu o centură de foc
Și ardeam de nerăbdare la baza muntelui
Să punem timpul, așa cum a fost, la loc.

Văzul din urechea dreaptă

Înserarea în vârful picioarelor merge
Să nu o audă ochiul cerului adormit,
Doar un fluture de orizont își șterge
Aripile albe așezat pe un pisc de granit.

O biserică e tot ce auzul vede
În care sufletul zilei slujește mereu,
Imnul înălțat cerului în ochi se pierde
Când eu mă simt un semizeu.

Auzul imaginea toată a văii o cuprinde,
Urechea vede razele soarelui pieziș,
Ochiul sonata ierbii o surprinde
Cum se strecoară în caiet pe furiș.

Spectacol de dincolo de cortina cerului

Cortina cerului s-o deschid am dorit,
Dar îngerii mașiniști m-au împiedicat s-o fac,
Cu bisturiu minții tăiata-m un pătrat însorit
Și-am privit scena celor ce tac.

Un albastru ireal acoperea fiecare cuvânt
În el tăcând se afla câte un dispărut,
Își jucau rolul învățat pe pământ,
Goi cum la începuturi mamele i-au născut.

Romeo eliberat de Seachspeare în cuvânt
Iubea veșnic pe Julieta “înviată “,
Iisus ținea cortina să nu urce dinspre noi un vânt
Tulburându-le iubirea și de astă dată.

Manole cea zidit pe Ana venind cu mâncare
Aflați în același cuvânt de mănăstire
Își cerea iertare cât infinitul de mare
Din cuvânt construind o altă zidire.

Tolstoi și-acum în rai fuge de-acasă
Să nu-l găsească veșnicia,
Iar Sofia în același cuvânt rămasă
Și-a adus în suflet și moșia.

Într-o zi cerească cât veacul din pruncie
La Dumnezeu s-a plans în audiență
Că pământenii îl țin în efemera veșnicie
Neînțelegându-i adevărata lui valență...

În alt cuvânt așa de necuprins, ca erou
Dostoievski în fața unui pluton de execuție
Din heruvini format doreau din nou
Să-l trimită pe pământ fără discuție.

Însă spre norocul lui, Dumnezeu
A oprit execuția aceasta crudă
Învestindu-l cu grad de semizeu
În literatura cerească cu ce-a de aici rudă...

După două ore de spectacol în lumină
Cât o jumătate de veac înconjurând pământul,
Am cusut la loc Cortina cu puțină vină
Îmbătrânind aici, îngogoșerind cuvântul.

Poemul cu păcate

Un cal paște liniștea-n livadă
Visând la o caleașcă de aur
Pe când florile veniseră să vadă
Un măr colorat cu-n cântec de graur.

Doi cai în tropot trec plângând
Trăgând după ei ulița toată,
În râu valurile sub stânci sângerând
Oftau la plecarea mea vinovată.

Trei cai tropotesc prin poem
Ridicând nori de adjective
Încât până și verbele se tem
Că-n versuri s-au strecurat invective.

O herghelie de cai trage ziua după ea
Și oile dorm în propria lor lână,
Înserarea aprinde ruguri pe-o stea
Ce cântă a dor din fluier la stână.

Caii oboșiți se odihnesc și ei
În acest poem scris pe înserate,
În timp ce luna cu capul pe- un stei
Îmi iartă poemul cu păcate.

Pășind pe lumină

În dezlănțuita simfonie iese visul,
din fuiorul nopții pășind pe cărare,
levitează peste noi aducând abisul,
sfidând lumina din exploziile solare.

Aici se întâlnesc minunile cu povestea
hălăduind prin imperiile de vise
și glasul rămâne urmă în vestea
cu căprioare la izvor ucise.

Sunetul scrie-n creier un poem
în timp ce lumina vibrează-n dimineți
când secunda de care nu mă tem
îmi măsoară cele șapte vieți.

Pășesc pe lumina cercului verii
parcă mergând pe nori de furtună,
caut și-acum prin neamuri verii
rătăciți prin flotilele trimise de lună.

Când ascult poezia, tace lumina
și iubita se simte-n largul ei.
Crucea ce-o port în spate e doar vina
că în poeme se odihnesc femei.

Oglinda din secolul trecut

În ferestrele noastre bate de zece secunde secolul XXI
calculatoarele se învârtesc derutate
viriși le mănâncă memoria
pe dinăuntru,
o secundă- două la câțiva ani de viață
e nimicul
dintre două galaxi
și pentru memoria noastră rămasă în ceață
dar micronii dintre planete?
Aceștia, spre dimineață ne-au aruncat
în brațele îndoielilor
din marele nostrum sat,
era o alunecare spre stânga
undeva pe planetă
ce mergea pe Calea Lactee
aiurea pe bicicletă.
Luna spunea povești printre crengi
încremenite
de gheață
ca un scut
istoria ca vitraliile din catedrale
pe fereastra dinspre secolul trecut.

II

Tragi penmele din aripile păsării,
îmi arăți un zbor de aburi nedefinit

ridicându-se din aripile ei,
sângele ne curge printre degete,
precum jertfele pe mâini de zei,
aripi risipite pe cărările ce duc spre cer,
planează infinite ferestre
sub urechile jeluirilor,
ne trebuie o planetă a noastră
curată
căreia să-i punem aripi,
să uităm să mai tragem cu praștia
în păsările ce alunecă dinspre fereastra Ta.
Nu vreau ca nisipul să migreze
într-o clipă târzie
spre un alt mileniu
spre o altă veșnicie.

III

Lovește dunga cerului secolul XXI
păsări zboară de-a lungul râului
asemeni Terrei
în toamnă

Lovește dunga Pământului secolul XXI
și strig din cutia mea de chibrituri
cu balcon spre sărbători
Opriți zborul aripii negre ce murdărește
întinsurile levitațiilor albe de cocori
dintre mine și Tine,
de unde vin potoape de gânduri
în zori
peste lumea mea de oglindă pătată cu chipul meu
uitată în secolul trecut
în buzunarul unui ateu.

Plângi natură și te-a auzit luna
-ureche cu care asculți
cum bate inima pământului noaptea
aștept să-mi spui
nu-ți fie teamă tot ce e al tău
se va întoarce cândva...

CURRICULUM VITAE



Al. Florin ȚENE

ȚENE Florinel Sandu (Al. Florin ȚENE), născut în orașul Drăgășani, județul Vâlcea, la 13 iunie 1942. Părinții Ion și Ecaterina.

În 1964 se căsătorește cu poeta Titina Nica-Țene. Are doi băieți: Florin, specialist în imagine de televiziune și Ionuț, doctor în istorie și master în drept, istoric, poet și scriitor, fondatorul ziarului „Napoca

News”, cu 16 cărți publicate.

Este membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România.

În 1997 primește o bursă de studii la Bruxelles, în structurile Uniunii Europene, unde i se oferă diploma de „Jurnalist European”.

În septembrie 2006, a înființat „Liga Scriitorilor din România”, devenind președintele executiv al acestei organizații profesionale care are 29 de filiale în țară și 12 în străinătate.

În prezent este directorul revistei „Agora Literară” care apare sub egida Ligii Scriitorilor din România.

Activitate profesională și literară:

- Școala primară și Liceul Teoretic (absolvit în 1960) în orașul Drăgășani

- 1960-1962 Urmează cursurile de 2 ani ale Școali Tehnice de Tehnoredactori „Dimitrie Marinescu” din București
- 1962-1965 Institutul Pedagogic din Baia Mare, Facultatea de Filologie-istorie

După absolvirea facultății lucrează ca profesor în comuna Tarna Mare din regiunea Maramureș.

În 1964 devine redactor al Stației de Radioficare Drăgășani, în emisiunile căreia difuzează reportaje și lucrări literare ale scriitorilor drăgășeneni, cum ar fi: prof.Emil Istocescu, Dumitru Constantin, Dumitru Velea, părintele Bălașa, N.Cochinescu, Virgil Mazilescu, Titina Nica Țene, dar și vâlcenii, Doru Moțoc, Traian D.Lungu, Ion Lazăr, Gh.Diaconu, Costea Marinoiu, George Țârnea, Lucian Avramescu, etc.

În perioada 1965-2004 ocupă diferite funcții economice în Drăgășani și Cluj-Napoca. În 1959 înființează, pe lângă Casa de Cultură din Drăgășani, Cenaclul literar „Gib I.Mihăescu” care funcționează și astăzi. La ședințele acestui cenaclu au participat poetul Virgil Mazilescu, pe atunci elev la liceul din Drăgășani, viitorul prim-ministru Radu Vasile, Nicolae Cochinescu, procuror pe atunci în Drăgășani, azi membru în Curtea Supremă de Justiție. Pe când era student la Baia Mare a înființat împreună cu poetul Vasile Radu Ghenceanu „Cenaclul Literar Nord”. În 2004, la Cluj-Napoca a pus bazele cenaclului literar „Vasile Sav”, care funcționează pe lângă o secție a Primăriei Cluj-Napoca.

În perioada 1970-1971 lucrează ca redactor la ziarul de șantier „Lumina de pe Lotru” ce apărea pe șantierul hidro-energetic de la Voineasa. A fost redactor și la „Curierul Primăriei Cluj-Napoca” și la revista „Cetatea Culturală”.

Debutează cu poezie în 1959 în revista Tribuna, pe când era elev în clasa XI-a. Debutează editorial în 1974 cu volumul de versuri „Ochi deschis”, editura Litera, București. În 1979 îi apare al doilea volum de versuri „Fuga Statuilor”, editura Litera, București. Este tradus în limbile sârbă, engleză, coreană, rusă, franceză.

Publică poezie, articole, critică literară și eseu în revistele: Luceafărul, Gazeta Literară, România Literară, Argeș, Secera și ciocanul, Orizont, Scrisul Bănățean, Iașul Literar, Convorbiri Literare, Confluente, Cronica, Ramuri, Mozaic, Agora Literară, Cetatea Culturală, Ardealul Literar, Curierul Primăriei Cluj, Flagrant, Poștașul, Orient Latin, Heliopolis, Rusidava Culturală, Poezia, Oglinda literară, Esteu, Columna, Citadela, Aurora, Al cincelea anotimp, Pietrele Doamnei, Climate Literare, Viața de pretudindenii, Climate literare, Napoca News, Făclia, Adevărul de Cluj, Mesagerul transilvan, Radix (Belgia), România VIP (Dallas, Texas), Iosif Vulcan (Australia), România Vip, Singur, Agero, Armonia, Phoenixmission, Noi Nu, Citadela, ș.a.

Înainte de 1989 este anchetat de securitatea comunistă împreună cu soția, poeta Titina Nica-Țene, pentru o scrisoare adresată revistei Flacăra în care demasca înfometarea poporului român de către dictatorul Ceaușescu.

A participat activ la Revoluția din decembrie 1989.

În anul 2000 a fost exclus din Uniunea Scriitorilor din România fiind acuzat de plagiat, în fond intertextualitate, așa cum au folosit foarte mulți din generația opzecistă. Adevărul este că Al. Florin Țene a publicat un articol într-un ziar din Valea Jiului în care arăta că o parte din conducerea Filialei Cluj a Uniunii Scriitorilor a colaborat cu Securitatea comunistă bazându-se pe unele documente găsite în Comitetul județean PCR Cluj în timpul Revoluției din Decembrie 1989. Urmare acestui fapt Conducerea Filialei l-a exclus din Uniunea Scriitorilor înscenându-i plagiatul.

În 2010, februarie, propune Patriarhiei Române a Bisericii Ortodoxe Române sanctificarea Poetului Național, Mihai Eminescu.

Premii naționale:

- Premiul special la Festivalul și Concursul de Poezie Nicolae Bălcescu, Râmnicu Vâlcea, 1972
- Premiul III la Festivalul de Creație Literară „Octavian Goga”, septembrie, 1996
- Premiul I la Concursul Pavel Dan, ianuarie 1999
- Premiul revistei „Poesis” la festivalul Internațional „Lucian Blaga”, Lancrăm, Sebeș-Alba, 2000
- Diploma de onoare pentru promovarea valorilor literare, oferită de Inspectoratul pentru Cultură al județului Gorj
- Premiul II la Concursul Național „Permanențele unei biografii eroice”, Alba Iulia, 2000
- Premiul și Medalia pentru critică literară „Duiliu Zamfirescu”, Focșani, 2000
- Premiul I la Concursul Internațional de Poezie pentru Românii din întreaga Lume-STARPRESS 2010.
- Diploma OPERA OMNIA oferită de Fundația ”Petre Ionescu-Muscel “, 2010, prin academicianul Gheorghe Păun.

Premii internaționale:

- Diploma de jurnalist european, oferită de Uniunea Europeană prin Excelența Sa Ambasadoarea Karen Fogg, cu o bursă în structurile UE din Bruxelles, 1997
- Premiul Rhone-Poulenc Rhodia, 1999, pentru cel mai bun ziarist în domeniul protecției mediului, oferit de Guvernul Franței prin Excelența Sa, domnul Pierre Menat, ambasadorul Franței la București

- Marele Premiu pentru Poezie la „Festivalul Internațional de Poezie”, din Uzdin, Serbia, 2000
- Diploma de „Om al anului 1999”, oferită de „American Biographical Institute”, din SUA
- Diploma pentru întreaga sa excepțională creație literară, oferită de Asociația Internațională „Publius Ovidius Naso - Sodalitas Ovidiana”, pentru promovarea umanismului, semnată de Acad. Prof. Grigore Tănăsescu

Al. Florin Țene a primit 53 de Premii și Diplome naționale și internaționale pentru activitatea sa literară și de promotor cultural.

Opera:

- **1.Ochi deschis**, versuri, editura Litera, 1974, București
- **2.Fuga Statuilor**, poeme, editura Litera, 1979, București
- **3.Nucul dintre două veacuri**, versuri, editura L`Etoile d`Argent, Namur, Belgia, 1996
- **4.Vitraliile mării**, versuri, editura L`Etoile d`Argent, Namur, Belgia, 1997
- **5.Chipul din oglindă**, roman, editura Fundației Culturale „I. D. Sîrbu”, Petroșani, 1997
- **6.Confesiunea unui navigator pe uscat**, poeme, editura Academiei Americano-Română, Mannheim, Germania, 1998
- **7.Să ne unim mâinile, prieteni**, poeme, volum bilingv (român-maghiar), Fundația Prietenia din Pecs, Ungaria, 1997
- **8.Alfa juvenil**, în colaborare, editura Tinivar, Cluj-Napoca, 1997
- **9.Moment poetic**, în colaborare, editura Carter, Chișinău, 1998
- **10.Insula viscolului**, roman, editura Napoca-Star, Cluj-Napoca, 2000
- **11.Cerul meu de hârtie**, poeme, volum bilingv (român-englez), traducere Mariana Zavati Gardner, editura Tibiscus, Uzdin, Serbia, 2000
- **12.Orbul din Muzeul Satului**, roman, este al treilea volum, împreună cu Chipul din Oglindă, Insula Viscolului, ce fac parte din trilogia „Insula Viscolului”, ce se constituie într-o frescă a societății românești din secolul XX. Editura Napoca-Star, 2002
- **13.Vă somez, domnule doctor!**, piesă de teatru, editura Fundației „I. D. Sîrbu”, Petroșani, 2003
- **14.Memoria inimii**, analiză istorică, editura Etnograph, 2004
- **15.Cina cea fără de taină**, poeme, volum bilingv (român-englez), traducere Mariana Zavati Gardner, editura Eurograph, 2006
- **16.Gh. P. Lăzanu - Viața și faptele sale**, monografie, Editura Napoca-Star, 2006
- **17.Cărticica de dat în leagăn gândul**, povestiri onirice, editura Viața Arădeană, 2008
- **18.Antologie de poezie românească**, poezii de Al. Florin Țene, editura Noul Orfeu, 2008

- **19.Arca lecturii**, cronici de carte, editura Semănătorul, 2008
 - **20.Prizionierul oglinzilor paralele**, eseuri, editura Semănătorul, 2008
 - **21.Noul Orfeu**, poezie, Editura Semănătorul, 2008.
 - **22.Critică literară**, editura Semănătorul, 2008
 - **23.Arca frumoaselor vise de vânzare**, piesă de teatru într-un act, editura Semănătorul, 2008
 - **24.Un teatru cât o inimă**, critică teatrală, editura Fundației „I.D.Sîrbu”, Petroșani, 2008
 - **25.A șaptea zi după Artur**, poezii, Editura Semănătorul, București, 2009.
 - **26.A șaptea zi după Artur**, poezii, ediția a 2-a, revăzută, Editura Contrafort, Craiova, 2009.
 - **27.Evadare în Cutia Pandorii**, eseuri și interpretări filosofice, Editura Semănătorul, 2009.
 - **28.Cu inima în palmă**, interviuri, editura Contrafort, Craiova, 2010.
 - **29.O stafie tulbură speranța**, piesă de teatru într-un act, editura Semănătorul, 2010.
 - **30.-Florile Sarmisegetusei**, dramă istorică în versuri, Editura Semănătorul, 2010.
 - **31. COZIA**, dramă istorică în versuri, Editura Semănătorul, 2010.
 - **32.Cărticica de dat în leagăn gândul**, ediția a 2-a, revăzută și adăugită, Editura Semănătorul, 2010.
 - **33. Cărticica de dat în leagăn gândul**, ediția a 3-a, Editura I.D.Sîrbu, Petroșani, 2010.
 - **34. Ochiul magic al metaforei**, critică literară și eseuri, Editura Semănătorul, București, 2010.
 - **35. Sonată pentru creșterea ierbii**, Editura Carte și Arte, București, 2010.
 - **36. Răbdarea pietrei**, poeme, Editura Semănătorul, București, 2011.
- Publică 5799 de articole în presă și reviste, cronici literare, eseuri, anchete sociale și economice.

Este prezent în:

- „Dicționarul Scriitorilor Români” de Aurel Sasu, Editura Paralela 45, 2006
- „Dicționarul Personalități Române și faptele lor”, de Constantin Toni Dârțu, volumele 4 și 32
- „Dicționarul General al Literaturii Române”, vol. TZ, editat de Academia Română sub îngrijirea Acad. Eugen Simion, 2009.
- „Profiluri și structuri literare” , vol.II,de Florea Firan,Editura “Scrisul Românesc “, 2003.
- Alte dicționare editate de diferite personalități din județele Vâlcea și Teleorman.

Referințe critice (selective):

Au scris despre cărțile lui Al. Florin Țene, următorii: Dan Deșliu, Mihai Beniuc, Geo Dumitrescu, Octavian Nica, Nina Cassian, Maria Banuș, Nicolae Tăutu, Ionel Bota, Radu Anton Roman, Doru Moțoc, Mircea Țoca, Negoită Irimie, Vasile Val Telceanu, Petre Petria, C. Cubleşan, C. Zărnescu, Ioan Țepelea, Dumitru Velea, Igloi Zoltan, Dumitru Hurubă, Adrian Țion, Nicolae Uțică, Petrică Birău, Teodora Ileana Filip, Marian Barbu, Veronica Balaj, Teodor Barbu, Ion Arcaș, Liviu Poenaru, Valentin Tașcu, Doina Drăgan, Victor Sterom, Ion Antonescu, Nina Ceranu, Ion Velica, C. T. Dârțu, Emil Istocescu, Al. Ștefănescu, Mircea Zăciu, Beniamin Pascu, Ion Roșioru, Ioan Barbu, Eugen Petrescu, Aurel Sasu, Menuț Maximilian, Melania Cuc, Constantin Geantă, Persida Rugu, Doina Drăguț, Diana Tihu, Dorin Serghie, Marin Oprea, Ion Constantinescu, Ioan Barbu, Emil Istocescu, Ion Cristofor, Mircea Popa, Eugen Simion, Alex Ștefănescu, Ion Oarcăsu, Stan V. Cristea, Persida Rugu, Gigi Baciuc, ș.a.

În anul 2002 a apărut monografia „Al. Florin Țene, 60, Sub zodia Gemeni” la editura Napoca Star.

În anul 2005 scriitorul hunedorean Petrică Birău publică monografia „Al. Florin Țene - Literatura ca mod de viață”, editura Eurograph, colecția „Mnemosyne”

REFERINȚE CRITICE (SELECTIV)

1. (...) Al. Florin Țene (autorul volumelor OCHI DESCHIS și FUGA STATUIILOR) ni se dezvăluie ca o sensibilitate poetică distinctă, creator al atmosferei celei mai discrete, în același timp delicate și nostalgice.

C.Zărnescu

“ Balade din cornul abundenței ”, RAMURI, 15 septembrie 1982.

2. Dumneata, dragă tovarășe Țene, ești un talent autentic, cu o orientare sănătoasă.

Dan Deșliu

“Dintre sute de catarge ”, LUCEAFĂRUL, nr.4 (39), 15 februarie 1960

3. FUGA STATUIILOR, volumul de versuri al lui Al.Florin Țene, anunță într-un registru de neafectivă simplitate muzicală posibile acorduri ale maturității.

Ionel Bota

“ Fuga statuiilor ”, FĂCLIA, nr.10197, 12 septembrie 1979.

4. Poetul și publicistul Al.Florin Țene se află, cu NUCUL DINTRE DOUĂ VEACURI, la al treilea volum, apărut la Editura Floare de colț din belgia. Cunoscându-l poezie și din revista RADIX, ce apare pe lângă editura amintită, observ cum autorul își cultivă și în acest volum sensibilitatea și aspirația comuniunii intime cu elementele ce sunt înglobate în spațiul Țării.

Diana Tihu

“ Nucul dintre două veacuri ”, TRIBUNA ARDEALULUI, nr.171, 13 august 1993.

5. Un vechi prieten poet, Al.Florin Țene care și-a petrecut tinerețea pe meleaguri drăgășenene, în volumul NUCUL DINTRE DOUĂ VEACURI, practică o poezie a sentimentelor, cu seva tematicii în rădăcinile vetrei noastre. (...) volumul ne deschide ochii inimii spre rugăciunile Mamei.

Ioan Barbu

“Tableta de azi”, CURIERUL DE VÂLCEA, 9-10 octombrie 1993.

6. Elogiul limbii române constituie un ansamblu bine structurat în cadrul volumului NUCUL DINTRE DOUĂ VEACURI, fiind considerat ca un instrument fundamental prin intermediul căruia ființa intră în starea de regăsire a comunicării cu sinele.

Diana Tihu

“Nucul dintre două veacuri”, STEAUA, nr.11/ 1993

7. În torul, volumul CERUL MEU DE HÂRTIE adaugă alte valențe de stil la creația de până acum a lui Al.Florin Țene, confirmând tonalitatea strenică a inspirației și dimensiunea estetică și nobilă a poemelor. Pulsează în toate omul cetății, poetul roman autentic, răspunzător de destinele limbii noastre pe care o mlădiază vălurit, așa cum i-a fost stabilit destinul.

Cu știință de carte, bine decelată, Al.florin Țene a înregistrat nivelul unui foarte bun ambasador prin acest volum.

prof.dr. Marian Barbu

8. În adâncul romanului CHIPUL DIN OGLINDĂ, Al. Florin Țene desfășoară o căutare de sine a lectorului și o treptată limpezire a oglinzii.

Lectura, oglindirea se face noaptea, în timp ce autorul-personaj se scufundă în somn. Vedem în oglindă pe autor dormind, iar pe personaj în stare de veghe, judecându-l, judecându-se.

Dumitru Velea

“Chipul din oglindă “sau ” Ce rămâne după ce pleacă circuitul”
CURIERUL, nr.113, 21 aprilie 1997.

9. Al.Florin Țene vine pe linia acelor obsesii ce nu au aparent, nimic cu subtitlul romanului CHIPUL DIN OGLINDĂ. Romanul este ceea ce se poate numi compozit, în cadrul căruia se poate descoperii un scriitor viguros.

Dorin Serghie

“ Djinul din oglindă “, MESAGERUL, nr.1784, 22 mai 1997.

10. Al.florin Țene, prin CHIPUL DIN OGLINDĂ, practică un roman veritabil cu o tehnică ce ne amintește de Proust. Concluzia este clară: nu-l bănuim pe autor de originalitate, dar este original și pe deasupra talentat.

Marin Tudor

SEMNE. Nr.6/ iunie 1997

11. CHIPUL DIN OGLINDĂ este cartea unui realism dur, a fragmentelor din viața aspră a unor personaje construite cu fidelitate după niște originale studiate cu grijă și cu perceperea unui specialist.

Dumitru Hurubă

“Un roman cu oglindă “, CUVÂNTUL LIBER, Deva, 9 aprilie 1997.

12. Romanul CHIPUL DIN OGLINDĂ are un caracter marcat autobiografic, autorul transcriind, în fond, experiența trăită de el pe șantierul de la Voineasa lângă rm.Vâlcea, în anii 1970-1971 când a editat acolo publicația ”*Lumina de pe Lotru* “. Scriitura are un aspect modern prin apelul la jurnal. La inserțiile retrospective-memorialistice, naratorii flotanti, structura stereofonică, dezeroizare și derpersonalizare.(...) Oglinda întoarsă spre trecut devine și o oglindă a viitorului un omagiu adus acelor care s-au jertfit pentru ziua trăită de noi azi.

Mircea Popa

“Cărțile clujenilor “, ADEVĂRUL DE CLUJ, 17 iunie 1997.

13. Frumos este și scurtul interviu pe care Al.Florin Țene a reușit să i-l smulgă lui Mircea Săucan, originalul și valorosul cineaste și prozator retras la nazaret, care, după succintele mărturisiri despre familia sa și despre copilăria ardeleană, spune că urăște interviurile care-l degradează și îl umilesc și că preferă să vorbească prin cărți și filme...

Cronicar (**Alex. Ștefănescu ?**)

“Revista revistelor “, România Literară, 17 iunie 1997.

14. Interesant, mai cu seamă prin formula epică abordată, romanul CHIPUL DIN OGLINDĂ de Al.Florin Țene recomandă un scriitor neliniștit, căutând a-și interpreta, în sondări de conștiințe, dimensiunea realității sale existențiale într-o perspectivă istorică dar nu mai puțin artistică. E un roman incitant, capabil a impune în actualitate personalitatea unui scriitor format(...).

Constantin Cubleșan

“ Vitrina cu cărți “, CURIERUL, nr.122/ 23 iunie 1997.

15. În totul, prin lirica lui Al.Florin Țene circulă nostalgii delicate pe orizonturi marine, exultări sentimentale de o puritate adolescentină, ce dă prospețime, aș zice frustrate tandră, sentimentul iubirii ca marcă pregnantă a etapei sale actuale de creație.

Constantin Cubleșan

“ Vitriniile mării “, CURIERUL, 15 septembrie 1997.

16. Vâlceanul Al.Florin Țene, aclimatizat la Cluj, scrie o poezie intensă, bazată pe forța sugestivității verbale și a expresivitatea simbolului.

Adrian Țion

“Regăsirea în vechile tipare“, AMURG SENTIMENTAL, nr.9 (29), septembrie 1997.

17. În proză, Al.Florin Țene știe să conducă cititorul până pe marginea declanșatoare a problematizării.

Adrian Țion

“ Între relatare și reflexibilitate “, TRIBUNA, nr. 39-40, 8 octombrie 1997.

18. Având în amintire copilăria cu chipul surâzător al mamei, Al.Florin Țene, s-a consolat, scriind, oferindu-ne prin acest complex roman, un document despre o memorie pe care a parcurs-o, cu sau fără voia noastră, și care nu avem dreptul s-o uităm.

Nicolae Uțică

“Chipul din oglindă “, CURIERUL VĂII JIULUI, nr.292, 23 decembrie 1997.

19. Ca scriitor, Al.Florin Țene, unul dintre aceia care mai mult s-a străduit să-și elaboreze scrierile decât să facă valuri în jurul propriei personae o dovadă și “ recolta “ editorială în curs de apariție și care va dubla numeric operele apărute, făcând, totodată, și dovada largului evantai abordativ de preocupări literare: versuri, drame istorice, cronici literare, publicistică și anchete. Însă chiar de n-ar fi scris și publicat decât romanul CHIPUL DIN OGLINDĂ, scriitorul vâlcean(n.la 13 iunie 1943) ar fi ocupat un loc de frunte în orice

ierarhie literară întocmită pe criterii valorice atunci când timpul va fi operat o selecție a producțiilor spirituale postdecembriste.

Ion Roșioru

“Chipul din oglindă”, TOMIS, nr.12 (3299), 1997.

20. Al.Florin Țene, deși poet, prin vocație, este un important scriitor contemporan angrenat, prin stil și originalitate, în decodificarea valențelor sociale.

Petrică Birău

“Chipul din oglindă”, FLAGRANT, nr.3-4/ 1997.

21. Obișnuit ca al.Florin Țene să semneze cărți de poezie, un roman al aceluiași autor pare cel puțin un fapt care ține de schimbarea modalității de creației și expresie artistică.(...) Motivul oglinzii, bine cunoscut în literatură, se găsește în romanul lui Al.Florin Țene într-o formă cel puțin incitantă.

Veronica Balaj

CONTEMPORANUL-ideea europeană, anul VIII, nr.5(406), 2 ianuarie 1998.

22. Cu o logică artistică coerentă, potul vine din stirpea celor ce trăiesc profund, a celor care fac din imaginație un mod de existență a interiorității, cum o face poetul Al.Florin Țene.

Dumitru Velea

“Confesiunile unui marinar de uscat”, ȘTIREA, 25-26 aprilie 1998.

23. A; yice că romanul lui Al.Florin Țene, CHIPUL DIN OGLINDĂ, este un roman de sertar.(...) Narațiunea, cu multe paranteze și eradicată dogmatic, incită prin densitate, prin tensiunea cutumelor morale, încălcate sau invocate de personaje, prin stilul curat, reținut în multe tăceri, prin revelarea existenței tainice din adâncurile umanului.

Ion Arcaș

“Cărți cu autograf”, MONITORUL, 19 noiembrie, 1998.

24. În DICȚIONARUL CU POEȚI al lui Petru Poantă, colegul nostru de condei Al.Florin Țene “ESTE BĂTRÂNUL “ unui clan de poeți olteni stabiliți în Cluj-Napoca (...) Să nu vă mai spun că am participat cu Al.Florin Țene la un campionat”intern “ al scriitorilor, și, nu mică mi-a fost mirarea că după ce a remizat cu mine, acesta s-a răzbunat pe însuși președintele Ulici, pe care, în final, l-a făcut mat printr-un “ strănut literar “ cum îi mai spune Călinescu epigramei.

Negoia Irimie

“Țene joacă și Ulici câștigă”, AL CINCELEA ANOTIMP, iunie 1999.

25. Joi, 24 iunie 1999, la Hotel “Ambasador-Hilton “(Salonul Diplomaților) București, I s-a decernat Marele Premiu pentru”Cel mai bun ziarist european pentru apărarea mediului “, prin ambasadorul Franței la București, scriitorului și criticului literar roman Al.Florin Țene, din Cluj-Napoca, prietenul nostrum.Acest premiu vine ca o recunoaștere internațională a meritelor acestuia, care de patru decenii “trudește “ intens în cultura românească și europeană, ca poet, prozator și critic teatral, fiind nelipsit la premierele Teatrului Dramatic ION D:SÂRBU din Petroșani, scriind cronci teatrale și mijlocind publicarea scriitorilor din Vale în reviste literare la care are acces.De asemenea Amic, să tot avem parte!!

Petrișor Cioroabea

“Calendar “, revista ARHIPELEAG, nr.2/3/4/ 1999.

26. Romanul INSULA VISCOLULUI de Al.Florin Țene, se desfășoară pe spații ample și cu personaje multe și diverse, asemenea romanelor din literature rusă.

Beniamin Pascu

“Insula viscolului – frescă a societății românești”, CURIERUL DE VÂLCEA, 2000.

27. Al.Florin Țene e un prozator ce își dă aici măsura întregii sale capacități de epicizare. Este romanul maturității sale. Cota de atitudine la care a ajuns în prezent, ca scriitor preocupat nu doar de tehnica narațiunii, ci și de un fond ideatic profund.

Constantin Cubleşan

“Al.Florin Țene-Insula viscolului”, CETATEA CULTURALĂ, iunie 2000.

28. (...) un abil mânător de planuri narative pare a fi Al.Florin Țene în cele două romane publicate până acum. CHIPUL DIN OGLINDĂ (1977) și INSULA VISCOLULUI (2000).

Adrian Țion

LUCEAFĂRUL, nr.28/ 19 iulie 2000.

29. Un roman de o impresionantă anvergură este INSULA VISCOLULUI de Al.Florin Țene, ce se înscrie între capodoperele literaturii române contemporane și care ne dezvăluie un autor în plină forță de creație, ce ne redă încrederea în spiritual românesc, înăbușit de flăcările nelegiuirilor (interioare sau exterioare) fapt prezentat de autor printr-o extraordinară viziune metaforică în finalul romanului relevând trecerea dincolo de puterea focului, prin credința în Iisus Hristos.

Petrică Birău

Ardealul Literar și artistic, nr.3/ 2000.

30. Voce complexă, Al.Florin Țene cultivă, uneori, un stil solemn și gav în poeme ce exaltă valorile perene ale culturii și istoriei românești(...). Patetic sau melancholic, caligrafiind în poeme elegante bucuriile simple ale vieții cu accentele unei gravități reflexive, adoptând când un accident ironic, când un gust neașteptat al patriarhului. Al.Florin Țene traversează prin ultimul său volum o oră fastă a destinului său poetic.

Ion Cristofor

“Gravitatea melancoliei”, CETATEA CULTURALĂ, noiembrie 2000.

31. Forța expresionistă a lui Al.Florin Țene, în INSULA VISCOLULUI, ne dovedește că acesta este o voce de referință a literaturii românești actuale, romanul este o zguduitoare confesiune, reușita lui constă în virtuozitatea stilistică și fidelitatea pentru adevăr.

Petru Scutelnicu

“Insula viscolului”, ATENEU, nr.12 (375) 2000.

32. INSULA VISCOLULUI de Al.Florin Țene este o frescă a societății românești din secolul XX, un roman care va rămâne cu siguranță înscris în istoria literaturii cu litere de aur. Dacă azi, nu se scrie prea mult despre acest roman se datorează aceluiași fapt, bine cunoscut, de noi toți, autorul nu face parte din nici o grupare literară.

Al. Stroie

“Al. Florin Țene și romanul catoptric al secolului”, CONFLUENȚE, nr. 53/decembrie 2000.

33. Dacă pentru dimitru Velea romanul INSULA VISCOLULUI este o “bifurcare de cărări borgesiene”, consider că Al.Florin Țene are și elemente orty-ene, prin intensitatea conflictelor de nuanță impresionistă, dar deasupra tuturor se instalează o autentică factură originală țene-istă, de care se va vorbi mult în viitor.romanul INSULA VISCOLULUI este unul dintre cele mai dramatice romane din literatură contemporană (...).

Adriana Stancu

“Insula viscolului”, AL CINCELEA ANOTIMP, nr.36/ 2001.

34. Întotdeauna lectura este o bucurie asociată revelației de toți cei care fac din meditație bucuria și frumusețea existenței lor. Recentul roman al lui Al.Florin Țene *INSULA VISCOLULUI* îți creează această bucurie a lecturii, dându-ți sentimentul “ înălțării impersonale” în lumea artei.(...)

Descoperi, astfel, nu doar o carte, descoperi un univers aparte.

Anișoara Dobre

“Aventura d'une ecriture “, *MEANDRE* (din Alexandria), nr.2/ 2000.

35. Tendința de a surprinde medii sociale și naționale cât mai diverse face din roman o frescă de mari proporții, asemănătoare cu *ÎN CREDINȚA CELOR 7 SFEȘNICE* de Victor Papilian (a cărei acțiune se plasează tot la Turda), sau cu unele romane ale lui Ion Lăncrăjan, cu scrisul căruia Al.Florin Țene are destul de multe afinități, mai ales în acele zone ale povestirii care evocă atrocitățile horthyste din Ardealul de Nord, sfâșiat în urma diktatului, și unde scriitorul realizează unele din paginile sale cele mai bune.

Mircea Popa

“Cărțile clujenilor“, *ADEVĂRUL DE CLUJ*, nr.3163/ 3 aprilie 2001.

36. Și dacă un scriitor de sorginte olteană stabilit în Transilvania a îndrznit să rupă tăcerea într-un subiect mai degrabă sensibil, înseamnă că are în el o imensă doză de sinceritate, de credință și pace. Dar mai cu seamă talent, despre care va consemna sigur istoria literară.

Teodor Barbu

“Insula viscolului“, *RUSIDAVA LITERARĂ*, nr.9/ 29 iunie 2001.

37. Roman amplu cu un înalt grad de complexitate spirituală *INSULA VISCOLULUI*, împreună cu *CHIPUL DIN OGLINDĂ*, se încadrează atât între marile opere literare contemporane, cât și în ciclul evocărilor istorice ale epocii pe care o trăim și rămâne ca o mărturisire depusă de un destin. Al.Florin Țene, dăruit cu binecuvântarea lui Dumnezeu, pe care îndeobște o numim geniu.

Petrică Birău

“ Un destin transpus în romanul vieții “, *ATENEU*, nr.6/ iunie 2001.

38. Rămânând un poet al teluricului și al logosului esențializat, poetul se construiește pe sine pe linia marilor valori ale poeziei naționale, într-o armonioasă ipostază a durabilității.

Mircea Popa

“ Cărțile clujenilor“, *ADEVĂRUL DE CLUJ*, nr.3270/ 10 august 2001.

39. Ne refuzând tiparele unei clasicități luminoase, Al.Florin Țene practică un modernism temperat, fiind specializat în volumul *CERUL MEU DE HÂRTIE/ MY PAPER SCY*, într-un soi de reverie citadină, amestec de mitologie și halucinație livrescă.

Monica Strătuțescu

“ Cerul meu de hârtie“, *MILENIUM*, nr.4/ august 2001.

40. Al.Florin Țene, în noul său volum de versuri, bilingv(englez-român), apărut în Iugoslavia, în traducerea excelentă a soților Mariana Zavati Gardner și Edward Gardner, profesori în Norfolk(Anglia), publică versuri memorabile dedicate geniului tutelary al literaturii române.

Mihai I. Vlad

“ Cerul meu de hârtie “, *JURNAL DE DÂMBOVIȚA*, joi, 23 august 2001.

41. Al.Florin Țene este născut la 13 iunie 1942, în orașul Drăgășani, Vâlcea. Școala elementară și liceul la Drăgășani(1960). Urmează Institutul Pedagogic de 3 ani din orașul Baia Mare, înaintea de acesta Școala Tehnică de poligrafie din București, de trei ani, studii medii tehnice de contabilitate(1980). A lucrat ca profesor, ziarist, reporter pe

șantierul de pe Lotru-Voineasa, merceolog și apoi redactor la revista FLAGRANT București, pentru zona Cluj. Publică poezii și diverse articole.

Petre Petria

Dicționar-Vâlcea-oameni de știință, cultură și artă, 1066.

42. Al. Florin Țene este cunoscut iubitor de literatură ca unul dintre prestigioșii scriitori clujeni și apreciat pentru talentul său literar și publicistic, pentru sensibilitate și viziune critică amiabilă a cronicilor sale literare despre cărți ale unor confrăți publicate în diferite ziare și reviste din țară și de peste hotare.

Marin Oprea

“ Al. Florin Țene și metaforele sale într-un cer de hârtie”, INIȚIATIVA PARTICULARĂ, nr.55/august 2001.

43. Al. Florin Țene este autorul mai multor volume de versuri, edificând un univers poetic în egală măsură erotic și politic, în care motivele sunt “părinții cei vechi”, momentele istoriei și spiritual tânărilor, cu tot ceea ce ține de el: entuziasmul, dragostea, fapte și gestul eroic.

Constantin Zărnescu

(manuscris pentru “Nucul dintre două veacuri”).

44. Poetul Al. Florin Țene practică o lirică discretă, erotică, o poezie a ritualurilor cotidiene și a unor mituri autohtone. Autorul dezvăluie adevărata vocație a sa: puterea de transfigurare a faptului de viață și de a-i insufla expresivitatea necesară.

Ion Oarcăsu

(manuscris pentru volumul “Nucul dintre două veacuri”).

45. Poezia lui Al. Florin Țene este asemenea unui cântec cald comunicativ dedicat omului, neconținutei hore a anotimpurilor, meleagurilor natale.

Negoia Irimie

(manuscris pentru volumul “Nucul dintre două veacuri”).

46. În volumul OCHI DESCHIS poetul Al. Florin Țene presară multe bijuterii care îl apropie de atmosfera bacoviană.

Laurențiu Ulici

(manuscris pentru volumul “Ochi deschiși”).

47. Romanul CHIPUL DIN OGLINDĂ de Al. Florin Țene, încorporează lectura în propria sa “oglină”. Autorul, printr-un joc subtil, autoreferențial, creează un spațiu al reflectivității: chipul este și nu este identic cu cel reflectat. Prin această oglindire deviantă el surprinde un spectru larg de presiuni alienate asupra eticului și esteticului.

Dumitru Velea

Postfață la romanul “Chipul din oglindă”.

48. Prin limpezitatea cristalină poezia lui Al. Florin Țene relevă interesul pentru surse de inspirație dintre cele mai generoase. O poezie a sentimentelor, cu seva tematicii în rădăcinile vetrei natale. Meditația dobândește reală funcționalitate lirică, grație tocmai vibrației elegiace.

Ionel Bota

“Fuga staturilor”, FĂCLIA, nr.10197-12 septembrie 1979.

49. Țene Al. Florin (n.VI. 1942, Drăgășani, Vâlcea). Scriitor, publicist. Liceul din Drăgășani; Școala postliceală poligrafică din București; Facultatea de Filologie a Institutului Pedagogic din Baia Mare; Redactor la revista CETATEA CULTURALĂ și la săptămânalul CURIERUL PRIMĂRIEI. Debut editorial: OCHI DESCHIS, poezii(1974). A publicat: FUGA STATUIILOR, versuri(1979), NUCUL DINTRE DOUĂ VEACURI, versuri, Belgia(1993), CONFESIUNILE UNUI NAVIGATOR PE USCAT, poeme, Germania. CHIPUL DIN OGLINDĂ, roman (1997) ș.a. Membru al Societății Regale a

Scriitorilor români și belgieni, membru fondator al Ligii de Integrare Europeană a României. Traduceri în reviste din Belgia, Ungaria, SUA, Anglia. Franța, Germania.

Marin Oprea

(Clujeni ai secolului 20-dicționar esențial).

50. Patetic sau melancholic, caligrafiind în poeme elegante bucuriile simple ale vieții cu accentele unei gravități reflexive, adoptând când un accent ironic, când un gust neașteptat al patriarhului. Al.Florin Țene traversează prin ultimul său volum o oră fastă a destinului său poetic.

Ion Cristofor

(Gravitatea melancoliei, prefață la volumul “ Cerul meu de hârtie/ My Paper Sky“)

51. În CONFLUENȚE(revistă fondată la Oravița în 1992) dăm de câțiva autori prezenți și în ORIENT LATIN. Unul dintre ei este același viguros romancier Al.Florin Țene, despre care care scrisese în revista timișoreană Mircea Popa.

C.Stănescu

ADEVĂRUL LITERAR ȘI ARTISTIC, nr.582/ august 2001

52. (...) Al.Florin Țene fiind o voce complexă este firesc să regăsim și în acest volum poeme cu un stil solemn și grav ce exaltă valorile perene ale istoriei românești ca în paginile dedicate geniului tutelary al literaturii noastre, Mihai Eminescu, sau Limbii Române care unește și dănuie peste veacuri.

Urmărindu-I evoluția, scriitorul a avut o ascensiune valorică cu fiecare carte a sa, ultimile cărți constituindu-se în adevărate revelații.

Prof. Dr.Monica Strătuțescu

“ Cerul meu de hârtie/ My Paper Sky“, POȘTAȘUL, nr.146/ 14 ianuarie 2002.

53. Vă felicit pentru ieșirea la scenă deschisă cu piesa VĂ SOMEZ, DOMNULE DOCTOR! Mi-a plăcut și romanul cu iz polițist ORBUL DIN MUZEUL SATULUI ,care are un titlu cu cheie. Orbul fiind poporul român, iar Muzeul satului țara noastră.E adevărat?

Magda Ursache

(Correspondență)

54.ORBUL DIN MUZEUL SATULUI are două calități, pe lângă care nu doresc să le enumăr: o foarte bună însușire a noilor tehnici ale prozei, pe care le tratează cu diferență și fâțișe intenții critice și o excelentă putere de abreviere a ticurilor și platitudinilor cotidiene.

Aurel Stamate

AMURG SENTIMENTAL, nr.6/ 2003.

55. Dacă urmărim, cu atenție, jocurile de planuri din piesa lui Al.Florin Țene VĂ SOMEZ, DOMNULE DOCTOR!, în realizarea scenică putem să conchidem asupra unor efecte originale privind procesul comunismului cu mari rezonanțe în sufletul publicului.

Nicolae Benea

ATENEU, nr.11-12/ 2003

56. Petrică Birău-“ AL.FLORIN ȚENE –LITERATURA CA MOD DE VIAȚĂ “ carte biografică, Editura Eurograph, 2005, Cluj-Napoca.

ÎNTÂLNIREA CU AL FLORIN ȚENE, POETUL

Fiecare întâlnire cu poezia lui Al Florin Țene înseamnă o sărbătoare a Cuvântului, o sublimare a spiritului, în care ideile, sentimentele, conceptele se întrepătrund într-o construcție imprevizibilă, alcătuind un edificiu al optimismului, al încrederii depline în

talent și muncă, acceptate ca daruri divine. Dealtfel cum ar putea fi un scriitor care a publicat până în prezent 34 de volume de versuri și proză, care a fondat și care conduce asociația literară Liga Scriitorilor Români, cu 30 de filiale, din care 18 în țară și 12 în străinătate, decât optimist, încrezător în destinul literar pentru care l-a hărăzit Dumnezeu, întru însuflețirea Cuvântului.

Acest fapt este confirmat și de versurile din volumul de față, sugestiv intitulat „Răbdarea pietrei”, în care poetul își racordează instrumentele sale de lucru la realitatea socială contemporană și dincolo de aceasta caută repere în trecut și în viitor, investigând spiritualitatea prin puterea Cuvântului, dincolo și dincoace de viațuire, în căutarea unor semne, a unor răspunsuri, prin care spiritul să se poată orienta în această lume a falsei comunicări, a eclampsiilor sufletești și materiale de tot felul, înăbușită sub oceanul informatic, atât de mult amplificat odată cu inventarea Internetului. Peste toată această zbatere a unei societăți în derivă, a unei literaturi subjugată mercantilului, a unei lumi aflată în goana căutării și afirmării unor identități, spiritul poetului Al Florin Țene plutește parcă, aducând în versurile sale, de undeva de departe, dintr-un paradis pierdut prin viclenia șarpelui, miresmele unor flori, beatitudinea unui suflet, îndemnul, siguranța și optimismul unei ființe încrezătoare în Viață, „Deschide cititorule această carte,/ Fereastră spre alcătuirea universului la loc,/ Vei găsi sângele iubirii ce se-nparte/ Zvâcnind din amintirea unui foc. (...) Ținând această carte-n mână/ Vei cunoaște lumina din câmp deschis./ Supremul gând la-ndemână/ Te-ndeamnă să-nțelegi pe marele învins./Doar zeul tăcând cu ochii morți/ Cunoaște drama pietrei și-a tăcerii/ Și cu blândețea trasă iar la sorți/ Îngerii mai cântă imnul Învierii./ Vei descifra tăcerea din țărână/ Și pasul din urmă către sine./ Iar lutul căpătând forme-n mână/ Te face să-nțelegi minunea ce vine!”

Marele învins al societății contemporane, poetul, se regăsește, își continuă lupta, vine cu o reconstrucție, cu o zidire nouă la acest început al unui nou deceniu din mileniul trei, după ce a străbătut veacurile, după ce a susținut și a sublimat Cuvântul în oameni milenii la rând, îl vedem trăind în spiritualitatea lui Al Florin Țene, proaspăt, viu, entuziast de parcă ar scrie întâiul poem: „Înfierbântat de poezie și de rază/ Versul mă aspiră spre zenit./ Celălalt, viclean, îmi stă de pază./ Din tample îmi scoate ce n-am gândit.”

Structura poemelor din acest volum este dată de sacrificiul întru dăinuirea Cuvântului („Credeai în Cuvânt, înainte de a spera în tine”), un sacrificiu asumat de autor, conștient că nici un cuvânt nu se întoarce înapoi fără rod și rodul acesta, atât de rar dobândit de oameni, este iubirea, iubirea de Dumnezeu și iubirea de semenii. Acestui ideal i-a sacrificat poetul Al Florin Țene viața și când credeau cei ucigători de idealuri, cei fără de iubire, cei fără de credință, cei urători de frumusețe, cei hulpavi că l-au învins, iată poezia!..., iată poetul!..., chiar dacă poartă cununi de spini, trăiește în slovă, trăiește în ființă, trăiește și creează în spirit, cu aceeași tinerețe neînvingătoare și atât de evidentă precum zborul: „Mă simt zborul pasărei ,imaterial,/ Purtând pe umeri aripe de nimb/ Legiferând poemul ideal/ Ne cerând nimic în schimb.”

O caracteristică a marilor creatori este consecvența, stăruința în afirmarea unei idei, perseverența în edificarea unui concept, dealtfel, pentru un creator autentic, mult mai importantă este pasiunea, ardoarea în a-și urmări și susține demersul, decât talentul, iar la Al Florin Țene pregnanța urmărește o creație literară prolifică, pe parcursul căreia nu s-a abătut niciodată de la principiile care l-au consacrat, credința și iubirea: „Azi l-am văzut

înălțându-Se pe Iisus/ Când zborul ieșise din cântec/ Și viers în ouă cinteza a pus/ Iar mielul paște iarba în pântec// Pieptănul pădurii cerul îl perie/ Este o lună stranie în apus,/ Pe nimeni în suflet nu-l sperie/ Când înălțându-Se l-am văzut pe Iisus.”

Această constanță îi dă poeziei sale forță, chiar dacă este atât de complexă și am putea vorbi despre încifrarea poeziei lui Al Florin Țene, versul său rămâne întemeiat pe revelația Divină și pe trăirile intense ale unei vieți zbuciumate, transpuse constant în creație, fără răgaz, cu convingerea că, precum orice vorbă rostită este ireversibilă, orice cuvânt pierdut este irecuperabil, având încredințarea că inspirația reprezintă neodihna poetului: „Poeții nu se odihnesc niciodată/ Chiar dacă-n ei plictiseala își face loc./ Fruntea lor decantează idei ca seva fermentată/ În mărul viguros când fructele se coc// Poeții nu se odihnesc gândesc și-n vis/ Cum rădăcinile și noaptea lucrează,/ Mai pune o metaforă în versul nescris/ Scriindu-l cu cerneala zilei ce-nserează// Poeții nici morți nu se odihnesc// Versul lor scris cu sânge cutreeră veșnicia,// Din lutul unde dorm tot mai cresc// Alți arbori în care se coace Poezia.”

Despre poezia lui Al Florin Țene se pot scrie tomuri întregi și probabil se vor scrie, considerând că v-am stârnit măcar curiozitatea, las poetul să vorbească inimilor voastre prin versurile din acest nou volum.

Petru Birău, Cimpa, 1 ianuarie 2011

SONATĂ PENTRU CREȘTEREA IERBII

- poeme -

Suita de poeme din aceasta carte, degajă o stare elegiacă: sunetul poetului vine sentimental și trist, iar murmurul lumii se aude elegiac. Un plânset al lumii sfâșiate, cu natura sa cu tot, se revarsă și se reflectă în starea și poetului. Fiecare pare a-și deveni parte consolatoare celeilalte: cuvântul – lumii, de unde trena de metafore întinsă peste rănilor acesteia, și lumea – cuvântului, de unde materia lirică încărcată de situații dureroase, insesizabil de mici dar care fac covorul vieții, tot mai acoperite de colbul zilnic și pe care nimeni nu le mai percepe, ele devenindu-ne un *modus vivendi*. Cândva, cu aproape un veac și jumătate în urmă, s-a solicitat o liniște interioară pentru a auzi cum crește iarba, surioara naturală a omului; puțin mai târziu, omul s-a minunat de puterea și forța ei de *a veni* regenerator; dar în ultimul timp, neputincioasă, s-a retras în propria-i ofilire, ca semn de pregătire pentru jertfirea fără sens. Ce poate face fratele-cuvânt?! Să orchestreze o *sonată pentru creșterea ierbii*, sperând să lege între ele părțile despărțite, și nu atât de deosebite, într-o curgere și viețuire unitară.

Gestul poetului Al. Florin Țene are ceva din candoarea copilei care, într-o zi de sărbătoare, se îmbracă cu iia și fota din lada de zestre a bunicii, iar versurile, din lacrima întinsă pe fața bătrânei.

Dumitru VELEA

Meditație, Spirit, Inteligență, Cuvânt

Scriitorul Al. Florin Țene presară pe cărarea filozofiei metafore ce ne ghidează în lumea artei. Scrisul său profund aduce ardoarea cuvântului sacru, în ipostaze ce parcurg treptele existențiale într-o nemurire.

Parcurgem întreaga paletă a filozofiei lumii, aflându-ne, pentru început, în Universul lui Henri Bergson, pentru care viața este mai presus de orice rațiune, sufletul având rolul hotărâtor.

La un secol de la scrierea romanului-dramă ”Jean Barois “, de Roger Martin du Gard, Țene îi dedică un eseu structurat pe mai multe paliere critice. De altfel, aceasta este una dintre calitățile președintelui Ligii Scriitorilor din România, știe să croiască o adevărată Istorie Literară. Una dreaptă, luându-se pentru aceasta la ”trântă” cu concepțiile anumitor îndoctrinați ai vremii. Știe să aleagă substanța materiei din orice scriere, știe să descrie fiecare fenomen literar, fiind un cunoscător al curentelor artei.

Identificarea schemelor pentru fiecare profil prezent în carte este o adevărată legitimație pentru Țene, una care îl onorează. Se apropie cu aceeași efervescență de poezia lui George Bacovia sau a lui Mircea Ciobanu prin analiza elementelor definitorii, prin asemănări și deosebiri în construcția textului care a devenit o asumare a destinului poetic.

Spiritul național răzbate în eseurile autorului, ca fenomen al iubirii de glia strămoșească, al limbii române, al credinței creștine în spiritual ortodoxiei și al tradițiilor poporului din spațiul Carpato-Danubiano-Pontic.

Un român adevărat care se luptă pentru sfînțenia cuvântului, care trăiește întru literatură și care ne aduce date concrete despre istoria literii de-a lungul secolelor.

Acesta este Al. Florin Țene, filozoful care ne arată în scrierile sale rolul literaturii. Vorbește, în scris, cu seninătate, despre personalități ca Mihai Sadoveanu, Camil Petrescu, Liviu Rebreanu, Tudor Arghezi, Mateiu Caragiale, Ion Barbu, Lucian Blaga, Gib Mihăescu, Eugen Lovinescu, Tudor Vianu, scriitori care prin lucrările lor au avut un rol deosebit în cunoașterea realităților din România pe drumul modernizării.

Țene este cel care ne introduce în construcția textului, făcându-ne să descifrăm în cheie literară eroii, pe care ni-i prezintă ca într-o oglindă fabuloasă. El este cel care ne arată ce înseamnă succes în literatură, cine a avut o stea a scrisului, sau cine se amăgește la lumina soarelui fals.

Cartea se înscrie într-un climat al Meditației, al Spiritului, al Inteligenței al Cuvântului, prin Cuvânt desprins din sacralitate. Texte care

descriu literatura ce a însoțit ființa, de la Heidegger, la Holderlin, sau ai noștri Eminescu și Coșbuc.

O carte, care se construiește din cuvinte precum o casă, în care trebuie să pătrundem, la invitația gazdei, cu pioșenie, pentru a descoperi tainele, peripețiile eului în metafizic. O secvență de nemurire.

Țene se întrece cu sine însuși, prin autoevaloarea concretă, lucidă și pertinentă, care duce la realizarea unui tot unitar, o carte-om ce va dăinui în timp în bibliografia filozofică. Precum Jaspers, Țene dorește o reliefare a „situației spirituale a epocii noastre”, sau, cum ar spune Sartre, o analiză a „rațiunii dialectice” a istoriei.

Țene stă la masa imaginară cu Hypnos, Morfeu, Pascal, Nietzsche, redescoperind „cărarea pierdută” a filozofilor existențiale în condițiile europenizării noastre și al fenomenului de globalizare.

Metafora ca ritm al gândirii poetice, metafora ca mod de exprimare a vibrațiilor eului sunt liantul spre vibrarea sufletului întru Cuvânt. Al. Florin Țene face o retrospectivă în adâncul istoriei literare, descoperind o lume fabuloasă, a cuvintelor, pe care ne-o dăruiește și nouă.

O carte a Înțelepciunii, scrisă la Maturitate.

Menuț Maximilian

Răbdarea pietrei sau ființarea prin poezie

Cunoscutul om de litere **Al. Florin Țene**, *președintele Ligii Scriitorilor Români, cu sediul la Cluj-Napoca*, este o personalitate culturală complexă și proteică, care prin zecile de volume de poezie, proza, teatru, eseu, critică literară a îmbogățit literatura și cultura română.

Creația se naște din căutare și suferință. Autorul care pornind de la cele spuse de Constantin Tsatos: „*Omul de cultură este copilul durerii*” mărturisea undeva în volumul **Cu inima în palmă**: „*Tot ce am trăit a trecut mai înainte prin înaintea durerii, chiar și bucuriile. La baza edificiului de mai târziu, pe care l-am construit cu ajutorul creației, se află o rană. Fiindcă și atunci când construim o casă, un monument, producem o rană Pământului, prin săparea temeliei. Viața mea a fost consacrată artei cuvântului și aceasta îmi amintește de rana care însemnă pentru mine începutul rodniciei și, în final, bucuria lucrului bine făcut.*”

Lucrul bine făcut străbate de la un capăt la altul cartea de față, care constituie, fără îndoială, un monument literar.. Poetul a surprins în versurile sale o lume aflată sub mirajul cuvântului. Dimensiunea orfică a ființei umane este surprinsă în volumul de poezie **Răbdarea pietrei** într-un mod magistral.: „*Poezia se întrupează când soarele/ și Hades se ating până și-n vis- / spune Odysseas Elytis,/ atunci în amiaza susținută de cariatidele pădurii, marele/ cer încălțat cu pielea picioarelor mele/ mă primește rătăcind printre stele/ și ars de dor,/ îmi pune aripi, și zbor/ cu sufletul meu ancestral / și călător/ când sub șă mi-a murit și ultimul cal./ Iar strugurii sunt săni în via/ din care mulg lapte pentru zei./ Aceasta este Poezia/ din care te invit, cititorule, să bei*” .(**Poezia**)

Poemul **Răbdarea pietrei din iarbă ascultând sonata (În loc de ”Cuvânt Înainte “)** cu care începe volumul de versuri, este un adevărat crez poetic, care ne duce cu gândul la autorul **Cuvintelor potrivite**, inegalabilul Tudor Arghezi, la creatorul **Florilor răului**, părintele poeziei moderne Charles

Baudelaire, la maestrul Antonio Machado, autorul mirificului volum *Singurăți, galerii și alte poeme*, precum și la alți creatori care inițiază și invită pe cititor la descifrarea mirificei lume cuprinsă în operele lor.

Astfel autorul îndeamnă cititorul să deschidă: „această carte,/ Fereastră spre alcătuirea universului la loc”, unde va găsi „sângele iubirii ce se-nparte/Zvâcnind din amintirea unui foc.” Citind-o va înțelege cum: „din țeava puștii/ Se întorc căprioarele-n păduri/ Iar porumbeii din zăbrelele cuștii/ Fac în libertate zborului cununii// Piatra ajunsă stâncă tot mai sus/ Tânjește după creșterea ierbii/ Vibrând sonata pe râu în apus/ Întors la izvor să-l soarbă cerbii.” Ținând această carte-n mână, va cunoaște: „lumina din câmp deschis”, „drama pietrei și-a tăcerii”. Deschizând această carte care este: „Fereastră spre alcătuirea universului la loc”, cititorul, va găsi: „sângele iubirii ce se-nparte/ Zvâgnind din amintirea unui foc”.

Poem de o mare complexitate ideatică *Răbdarea pietrei din iarbă ascultând sonata*, inițiază pe cititor într-o lume a creației care se vrea o oglindă a Universului, părând să spună ca și ilustrul predecesor Stéphane Mallarmé că a înțeles: „corelația intimă a Poeziei cu Universul”.

După ce împreună Nietzsche respiră aerul pur al lui Zarathustra (*Vorbind cu Nietzsche*), poetul prezintă viața ca o luptă (*Viața ca o luptă*). La fel ca și Artur Rimbaud sau Nichita Stănescu a perceput realitatea prin alte simțuri, (*Văzul din urechea dreaptă*), încercând să o transfigureze în artă (*Urcare în metafizic*).

Versuri precum cele din *Suveica timpului* transfigurează modalitatea artistului de a se raporta la temporalitate: „Plimb timpul de la o clipă la oră/ De se plictisește pisica torcând/ Ghemul crește și-o soră/ Îl croșetează în zerseul ei din gând”.

Fiorul metafizic este transfigurat magistral în versuri precum cele din *Sunt seva poemului meu*: „Sevă sunt și via mă fierbe vin/ Pe dealuri în boabe de aur/ Prietenul mă bea, am gust de pelin,/ Ascultând inserarea colorată de-un graur// Din rădăcini urc și-n boabe mă coc,/ Mă beau pe-ndelete în câni de lut/ Ciobanii doinind din fluiere de soc,/ Când eu fierb în butoaie tăcut...//Prietenul sunt eu și mă sorb/ Din cupa mea de trup și gând,/ Încă se scrie poemul în orb/ Din care n-am plecat nicidecum”.

În poemul *Speranța binelui relativ* întâlnim îndoiala carteziană, dar și credința creatorului în autotputernicia *Cuvântului*, care a fost la început și care va dăinui și în viitor.

Spectacol de dincolo de cortina cerului ne prezintă o modalitate de a pătrunde dincolo de latura contingentului : „Cortina cerului s-o deschid am dorit,/ Dar îngerii mașiniști m-au împiedicat s-o fac./ Cu bisturiu minții tăiat-am un pătrat însorit/ Și-am privit scena celor ce tac”. În acest poem sunt amintiți mari creatori precum Shakespeare, Tolstoi, Dostoievski într-o manieră care sugerează modalitatea în care autorul se raportează la lumea artei ca trăire și interpretare. Manole, creatorul care și-a zidit sufletul, adică pe Ana, în creație pentru a dura întru cuvânt. Dar în final Cortina va cădea, în schimb cititorul, are posibilitatea să intuiască ceea ce s-a desfășurat în „jocul secund” după cum ne-a sugerat și Ion Barbu.

În *Sfârșitul, începutul perpetuu...* într-o modalitate care se înrudește cu cea a lui Walt Whitman, creatorul *Firelor de iarbă* suntem invitați să ascultăm cum „iarba crește”, pentru înțelege taina Universului „Înțelege sonata unui timp evolutiv -/ Spirala ce cu înfinitul ne unește/ Într-un spațiu al ecoului, repetitive...” totul desfășurându-se sub semnul Poeziei – Doamna.

Nașterea lui Iisus, de către Fecioara Maria, este un eveniment cu conotații cosmice când prin întruparea lui Dumnezeu Cuvântul a început o nouă eră. Este era iertării de păcate, în care omul nou are șansa mântuirii, precum în *S-a născut Iisus*: „Aleargă ziua desculță prin sate/ S-anunțe minunea venită de Sus./ E vremea să fim iertați de păcate/ Când în ieslă s-a născut Iisus// Alerga Maria pe la uși încuiate/ Dar în spatele lor stăpânii nu-s./ Stelele clipeau lumină pe cer desferecate/ Când Fecioara a născut pe Iisus.”

Cititorul întâlnește peste tot imagini, metafore, trăiri transfigurate în vers. Frumusețea imaginii poetice se împletește cu profunda meditație asupra existenței și rostului artistului în lume. Pentru ilustrarea celor arătate mai înainte amintim câteva versuri din poemul *Pășind pe lumină* care ne amintesc de creatorul *Morții căprioarei*, Nicolae Labiș : „În dezlănțuita simfonie iese visul,/ din fuiorul nopții pășind pe cărare,/ levitează peste noi aducând abisul,/ sfidând lumina din exploziile solare// Aici se întâlnesc minunile cu povestea/ hălăduind prin imperiile de vise/ și glasul rămâne urmă în vestea/ cu căprioare la izvor ucise”.

Pasărea zborului imaterial, ne amintește de poemul dedicat de către Lucian Blaga, *Păsării măiestre*, a lui Constantin Brâncuși : „S-a născut o lume din Cuvânt/ Ce-n univers ne leagă și prin Legi/ Când acolo sus e ceva mai sfânt/ Însămânțând în noi sfințirile întregi// E-n noi un cer întreg de

rostiri/ Și-n suflet n-i se coc fructe neoprite, / E vremea marilor sfințiri/ Și-a anotimpului voințelor călitate.// Mă simt zborul pasărei, imaterial./ Legiferând poemul ideal/ Ne cerând nimic în schimb”.

Coborând în **Pântecul cuvântului**, poetul descoperă „ diafanul înțeles eminescian/ și miezul îndoielii lui Cioran...” Trecând prin **Ora de ninsoare** unde „Istoria e alta în fiecare fulg de nea...” poetul privește în oglindă cum: „Lovește dunga cerului secolul XXI/ păsări zboară de-a lungul râului/ asemeni Terrei/ în toamnă...” (**Oglinda din secolul trecut**).

Poeme precum **Obicei, Nu răspund, Noaptea din ideea mea**, sau **Muzele datoare**, ne dezvăluie alte fațete ale unui poet autentic care în **Ne odihna poezilor** ne spune că : „Poeții nici morți nu se odihnesc./ Versul lor scris cu sânge cutreeră veșnicia./ Din lutul unde dorm tot mai cresc/ Alți arbori în care se coace Poezia.” În **Memoria zilei de ieri** aflăm că: „ Ziua după ce și-a scris jurnalul/ înșirând evenimente pe pergamentul clipei./ banalul./ și-a pus capul pe dealul din apropiere/ pentru odihnă”.

O încărcătură emoțională deosebită are poemul **Lumină pentru Mama**, în care pioșenia pentru ființa care i-a dat viață se amestecă cu regretul de a fi părăsit satul natal. Versurile acestui poem au o duioșie care îi dau aspectul unei adevărate elegii. Pe alocuri întâlnim accente tragice care ne duc cu gândul la marele Serghei Esenin : „În fiecare zi îți aprind din inimă lumina./ Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil./ De am greșit, îmi port și-acuma vina/ furnicilor strivite sub călcâiul de copil.// Îmi port crucea plecării mele din sat./ Alergând după fluturi sub cerul depărtării./ Iar dacă, uneori, am căzut în păcat./ Îți cer iertare, mamă, la ceasul înserării”.

În **Incident istoric** întâlnim o viziune tragică și totodată profundă asupra adevărului ființei umane în timp : „În piața Patriei istoria desculță ca o fată bătrână/ Urlă din tot plămânul îmbâcsit de războaie./ Sunt fecioara ce visează sub lună/ la Bărbatul ce-și pune în cui Războiul/ Și-n fața femeii - Pacea, genunchiul și-l îndoiaie”.

Versuri precum: „Brazda țării în care clocote sângele străbunilor/ Ți-a deschis Calea/ Spre Lumina întoarceri în Sine” (**Înainte de sfârșitul frazei**), sau „Azi l-am văzut înălțându-Se pe Iisus/ Urca cu cântecul mierlei spre nori./ Era în stropul de lumină tot mai sus/ Și-n aer mângâiat de cocori.” (**Înălțare în Cuvânt**), produc în cititor o emoție estetică deosebită.

In toamnă vibrează un menuet, este poemul în care pastelul capătă dimensiuni interioare care ne amintește pe alocuri de poezia simbolistă: „Cad cărările pe frunze./ Zilele-n brațe de meduze/ Poartă-toamnă printre noi/ Versuri scrise cu degete de ploii”.

Momentul nașterii lui Iisus este surprins în versuri precum, „Ninge ca în baladele noastre/ În păduri seculare se aprind aște/ Coborâte pe crengi, venite de sus/ În sufletele noastre născând pe Iisus.// E Crăciunul și cerul naște uimiri./ Ne pune Domnul în ochi alte priviri./ Nostalgia aprinde vinovății spre apus /Când în sufletele noastre se naște Iisus.// Copiii cu colinde vin a zidi/ În streășina casei întoarceri în poezii./ Eu de sănii albastre sunt dus/ Spre sufletu-mi ce-l naște pe Iisus.// Alunecă vise pe dealuri de gând/ Rugăciuni în suflete semănând./ În iluzii mă regăsesc și nu-s/ În noaptea când s-a născut Iisus.// E vremea când lumea varsă ochii înapoi/ Ca la începutul înțelegerii din noi./ Eu mă simt pe corabia vieții mus/ Când în Cer se naște Iisus.// Ninge ca în baladele minunii/ Și-n povești își fierb tăcerea prunii./ Abia acum se vor uni în rod/ Când Cerul spre noi se-așterne pod.// E Crăciunul și colindele nasc uimiri./ Bradul împodobit ne întoarce în amintiri/ Pe sănii albastre urcând spre Sus/ Când în sufletele noastre s-a născut Iisus.” (**În sufletul nostru s-a născut Iisus**)

Un lirism aparte străbate poeme precum: **În lumina nordului, In brațele himerelor femei, Iluzie, Icoana, singură printre picturi, Horă târzie în sat de pescari, Fluviu cuvintelor, Fluturile de pe fundul apei. Floarea ruginii**, poem dedicat personalității spiritualității românești, are conotații ontologice și gnoseologice ducându-ne cu gândul atât la autorul **Cântării omului**, Tudor Arghezi, cât și la autorul grec I. M. Panayotopolos autorul volumului **Fereastră deschisă spre Univers**. „Omul, de când e pe lume a spus:/ vara e prea cald./ iarna-i prea frig./ Soarele prea iute moare-n apus/ și-i prea mult nisipul ce doarme în Sahara.// Tot mai sunt spini printre flori parfumate./ norii tot calcă azurul și plâng / stelele albe-s prea depărtate./ încă-i uranul ascuns prea adânc!// Omul, de când e pe lume a spus:/ și v-a mai spune:// Mai mult și mai sus!// Astfel se smulge din el cu răbdare/ Floarea ruginii, / Palida floare...” (**Floarea ruginii**)

Omul nu poate exista fără meditație. De-a lungul timpului meditația a îmbrăcat forme lirice. Astfel atât în poezia amerindienilor, cât și în Vede, la Homer, la Lucrețiu la autorii antici și moderni, în poezia noastră populară la Eminescu, Blaga, Nietzsche sau la poeții contemporani întâlnim versuri de o mare densitate ideatică în care gândirea filosofică este îmbrăcată în haina poeziei. Autorul ne prezintă **Citindu-l pe Sartre într-o oglindă** o frumoasă poezie filozofică.: „Două oglinzi paralele-un infinit de imagini -/ Hegel într-una, reverberând în mii de pagini./ În cealaltă prietenul Sartre în drum spre neant/ Nebuloasă cosmică unde doarme bătrânul Kant.// Îl citesc atent în oglindă și cuvintele iau foc/ Verbele aleargă după

ele să le pună la loc./ Doar Saint-Simon îl înțelege acolo sus/ Când Sartre se lasă de adjective dus./ Dincolo de oglindă nu știu dacă-mi înțelege fraza/ Frântă în mii de scipiri adunând în ele Raza/ Movului ce încă aduce speranța de mâine./ Azi la lumina din oglindă latră un câine...// Mă aflu într-o catedrală gotică și amețesc metafizic/ Iar într-un zgârâie nori tâmpla-mi se latină fizic./ Într-un colț de oglindă un ochi râde, celălalt se preface-n culori/ Pe când democrația învinsă i-a învins pe învingători.”

Dintre poemele care constituie momente lirice de o frumusețe deosebită amintim: **Carte frumoasă și dilematică, Caracatița timpului, Buletin meteorologic, Autoapărare.**

De autorul **Cadavrelor în vid**, A. E. Baconsky ne amintește **Autoportretul lui Anonimus într-o oglindă spartă** : „Vizigoții au ieșit din pădurea Anonimului proprietar,/ În sângele lor încolțiseră săgețile arborilor singuratici./ Arcurile se ciopleau singure în tulpină de arțar/ Când ambiții de cucerire se nășteau în ganglioni limfatici./ Anonimus se privea în cioburi de oglindă/ Să-și termine războinicii armele așteptând pe-o cărare/ Și-a agățat fântâna inversă de-o grindă/ Să curgă imaginile pe-ntinsa mare...”

Alte bucățile lirice memorabile sunt : **Au înflorit nucii de Sfântul Gheorghe, Ascuns după colțul unei clipe, Ascultându-mi eul detestabil, Arma sinelui, Adevărul din proverbe, Intr-un târziu.**

Răbdarea pietrei este poemul în care descifrăm zbaterea artistului. Acumularea ideatică, germinarea întru cuvânt, și găsirea unui loc sub soare (sau descoperirea unei dimensiuni axiologice a ființei umane) sunt surprinse cu o măiestrie desăvârșită: „Firicelul de nisip gândea pe-atunci/ Alcătuirea pietrei la loc./ Visa să fie stâncă în porunci/ Biruitoare prin fulgere și foc./ Aștepta singur în măduva de aer/ În veacuri golite de prea sus./ Constelații se desprindeau din caier/ Stârnind furtuni din nimic în apus./ Din vremuri ancestrale creștea încet./ Răbdând furtuni, îngheț și ploi/ Boabele de nisip le luau în piept/ Uitănd de răni adunate-n roi./ Lepădându-se încet de uitare/ Și-au nimerit în munți piatra lor./ Devenind în timp cu răbdare/ Stânca învingerii înaltului și zbor./ Despiciând un râu de timp în două/ Stânca își urmează un singur gând/ Să fie munte într-o lume nouă/ Spre veșnicie mai departe lunecând...// ...Și astăzi piatra suferă-n tăcere/ Un revelat model de timp invers;/ De mii de ani o vreme ea nu piere -/ Veșnicia fiind răbdare-n univers.” Astfel talentul poetului se dezvăluie din plin, iar cititorul este condus spre ființarea întru poezie.

*

* *

Partea a doua intitulată **Sonată pentru creșterea ierbii**, ne amintește de volumul **Fire de iarbă** de Walt Whitman. Astfel poemul **Singurătatea poetului de cursă lungă** este un nou crez poetic: „Cad ceruri peste alte ceruri în stele stinse de mult/ zgura rămasă mocnește lumină-n adâncuri,/ stau pe-o piatră de gând și ascult/ tăcerea din versuri,/ doar greierii țiuind în urechi/ coboară poteci printre rime/ perechi/ pentru despărțirea imaginată de noi/ care niciodată n-a avut loc,/ ne mai unesc șopârle și șoșonii udați de ploi/ ce suflă alizee albastre în fluiera de soc./ Cale lungă are poetul pe lumină/ călcând / cu călcăiele bătătorite de dor de ducă/ purtând la tâmpole câte-o vină în apus/ ce-o duce și acum în gând acolo Sus/ și-n mână cu o floare ce se usucă./ Cale lungă are Poetul călcând pe tăcerea ce vine,/ sorbind miera cuvântului din țâța unei albine.”

De autoarea frumusețea versurilor din **Ora de nisip ale Anei Blandiana**, ne amintesc versurile din **Rugăciunea zilei** „O oră blândă dă ocol prin împrejur,/ te aspiră dintr-un cer de vise,/ când cucul își lasă cântecul său sur/ clocit să fie în cuibul clipelor ucise.”

Abatere de la firesc, Așteptare, Al doisprezecelea ceas sunt alte piese interesante ale volumului. **Autobiografie** este poemul care ne amintește de poetul din Lancrăm Lucian Blaga. „M-am născut pe strada anului 1942,/ bombardată de oameni cu ochii roșii,/ îmbrăcați în verde,/ când vara scotea la porți moșii,/ aruncându-și mantaua soldățească și ploi,/ luna iunie aducea în ferestre visele femeilor / și dor,/ mergând nicăieri, așteptând în pridvor...”

Pe plaiurile natale, Viața ca o luptă, Pe când înfloreau crinii albi, Bănuțul de pe fundul căldării, Aripa de gugustuc, Amintiri din miezul unui poem, Antagonie, Amintirea unui gând, Modestie sunt poeme cu o încărcătură ideatică și care completează profilul unui poet excepțional.

Despre **Luceafărul poeziei românești**, s-a scris mult și se va scrie foarte mult. Fiecare autor aduce o altă viziune asupra „**poetului nepereche**”. În poemul **Ca aerul și seva, EMINESCU**, autorul ne prezintă o imagine interesantă a poetului care coborând din istorie, a urcat prin versul, spre veșnicia simțământul ființei românești „Îi aud pașii trecând dinspre lumină/ Și foșnetul stelelor în părul Lui,/ Când plopii fără soț îl așteaptă să vină/ La fereastra cu dorul aprins în gutui./ Coborând dinspre Carpați, îl aud uneori/ Cu fruntea împodobită de gânduri/ Pe cărări de argint și flori/ De tei presărate rânduri, rânduri./ Îi aud glasul venind dinspre trecut/ Dulce ca miera cuvintelor străbune,/ Când este versul șoptă de început/ Și luna vibrează iubirea pe strune./ Doinesc tulnice pe poteci de munte,/ Spre Ipotești prelungind chemarea/

Așternută peste veacuri punte/ Pe care să vină odată cu zarea.// Din poeme se desprinde, spre el venim./ Ca areul și seva ce-n arbori suie./ În fiecare dintre noi îl regăsim/ Cioplit în inimi veșnică statuie.”

Autorul care într-un interviu din volumul **Cu inima în palmă** afirma : „Aparent, Internetul unește oamenii, însă el însingurează persoanele, spre deosebire de religie care unește într-un crez comun” a creat un frumos poem **Moartea vine prin internet** : „Râzi ca un saltimbanc pe internet./ Neavenit cum toamna pentru frunze/ Nesimțind că moartea vine încet/ Și clipele te cuprind, brațe de meduze.// Persiflezi pe sticlă ca un bufon./ Dându-ți cu glezna stângă în cealaltă./ Când sunetul tău târziu și afon/ Scârțâie la ușa din ultima haltă.// O iau ca o glumă a unui întârziat/ Ce-și spune ultima prostie-n viață./ Se vede că neantul îți este aliat/ Când amintirea-ți se vinde pe nimic în piață.”

Autorul, în zbaterea sa faustică spre atingerea zonelor pure ale **paradisului estetic**, pornește de la obârșia sa aflată în **țara amintirilor** codificată în zona inefabilă a copilăriei sale: „S-a întors poetul în satul natal/ Cu toate păsările lui zburătoare/ Același râu îi aduce la mal/ Amintiri din clipe arzătoare.// S-a întors poetul pe strada copilăriei/ Și e o altă adresă pe casa lui/ Bronzul toamnei sună în frunza viei/ Și galbenul scrisorilor a trecut în gutui.// ...Ceața timpului, val după val,/ Peste nuci încet se lasă./ Prin inimile oamenilor din satul natal/ Trece poetul, amintire, spre casă...” (**Poetul**)

Văzul din ureche este o bucată lirică care ne amintește de Artur Rimbaud sau Nichita Stănescu : ”Auzul imaginea toată a văii o cuprinde/ Urechea vede razele soarelui pieziș./ Ochiul sonata ierbii o surprinde/ Cum se strecoară în caiet pe furiș.” Alte bucăți lirice interesante sunt: **Cuvinte din livezi, De dimineață, Culori fără culoare, Pe fotoliu din nori, Clipa inefabilă, Cei doi gemeni – timpul și spațiul, Cei doi din mine, Fecioara dimineților și Candidul, Concert în lipsa mea, Evadare din imponderabilitate, Rolul statuii în Paradis, Un deget de stradă, Patria ca un “bob zăbavă”, Doamna cu pălărie, Cuvintele atrag realitatea, Buletin meteorologic, Resturile zilei, Scriere pe văzduh.**

Într-o descență ilustră pornind de la Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Marin Sorescu, Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Valeriu Anania autorul a creat poezie patriotică. Poemul **Ce este patria, mamă?**, este una dintre frumoasele poezii dedicate țării : << „Ce este patria, mamă?”/ - Este mormântul necunoscut al unchiului tău./ Mort pentru țară./ Într-un nesfârșit hău./ Este lacrima neîmpăcată/ După casa de comuniști demolată./ După casa de comuniști demolată./ Este minciuna ce ne-o spun/ Pentru un viitor promis/ Și bun.>>

Sonată pentru creșterea ierbii este un alt poem memorabil: „Am alunecat în cântecul ciocârliei/ Și-am dat peste câmpia înșorită./ Soarele pieptănase metafora poeziei./ Iar sonata de creștere a ierbii răgușită.// Umbra era amețită de atâta răcoare./ Iarba îmi crescuse până la nas./ Stâncile și-au dat cep să curgă izvoare/ Când potecile cu pașii tăi în urmă au rămas.// Tăcerile la înălțime aveau glasul ciocârliei din grâu./ Notele musicale purtau frânturi de iubire./ Cântecul creștea devenind un râu./ Eu înotam prin “Sonata Lunii” în neștire.// Oglinda din camera timpului a rămas/ în cântecul mierlei de-un ceas/ agățat în ultimul copac rămas în picioare./ ar fugii și el dar nu are cărare.// Oglinda din camera timpului se privește/ în ochii clipei cu genele vopsite/ în culoarea ce niciodată nu crește/ în memoria crengilor părăsite.// În oglindă plăcerile se dezbracă de bluză –/ nu are niciodată o muză –/ e doar un reflex al brațelor tale/ când cucul și-a uitat cântecul în oglinda din vale.”

Poetul de un rafinament deosebit, promotorul **globmodernului**, ne prezintă într-o viziune poetică subtilă teme care au atât o valoare filosofică, cât și una de surprindere a frumosului cotidian. Astfel se remarcă poemele: **Pietre de gânduri, Prizonierul oglinzilor paralele, Diligența din Țara Albastră, Doar atât, Timpul..., Urcare în metafizic, Metafora ruginii, Mersul pe văzduh, Medalia de sub preș, Materia luminoasă, Măduva Limbii Române, Horă târzie în sat de pescari, Întoarcere în timp, Incident istoric, Sandwich și Rugăciune, Soarele de la miezul nopții, Spălatul ușilor, Terra incognita, Țara mea de nicăieri, Iarba din freamătul clipei, Poemul cu păcate, Timpul ca un proverb, Verbul din oglindă, Emirate de gânduri, Sfârșitul, început perpetu...**

Emoționante versuri dedicate memoriei poetului Grigore Vieru întâlnim în poemul **Înălțarea la Cerul luminii Limbii Române**: “O stea pe Cerul Limbii Române a urcat în zare./ Vorbește lumina eminesciană a limbii din Carpați./ Plecarea e trisă și-albastru orizontului mă doare/ Căci versul ei uea distanța dintre frați.(...) Înălăcrimată-i Țara, Ceahlăul și versul meu./ Poetul gândea că Prutul nu ne desparte./ Și Limba Română ne unește tăcută mereu./ Drumul Unirii, de-acum, îl luminează din Carte.”

Hristos a Înviat! este poemul participării cosmice a omului și a naturii la evenimentul care a schimbat soarta umanității, învierea Mântuitorului, Iisus Hristos. Acum omul adamic renaște în cel cristic: „Cântă iarba în mieii de prin lunci/ O aud cum crește și prin sat./ Când din Tainele Porunci/ Hristos a Înviat!// Se aprinde-n inimă lumina/ Coborând în noi de Sus./ Când sevele înverzesc tulpina/ Înviază-n suflete Iisus!”

Balada bradului de Crăciun surprinde tristețea autorului care asistă la devastarea brazilor, care din elemente de bucurie pentru copii ajung lemne de foc prin nesăbuintă cu care omul distruge natura.” *Din brazi coboară dulciuri la copii,/ Seva lor aduce pădurile în case./ Săniile trase de reni stârnesc nostalgii/ În cioturile pe coline rămase.(...) / Bucuria noastră e plânsul brazilor tăiați,/ În lumea lor n-au cum să mai fie,/ Au mai rămas pe munte câțiva frați,/ Tremurând pentru Crăciunul ce-o să vie.”*

În poemul *Poeții nu mor niciodată* întâlnim crezul autorului în perenitatea cuvântului transfigurat în artă și care constituie un pașaport pentru nemurirea artistului: „*Poeții nu mor niciodată, ci doar/ își odihnesc zborul/ între clipa ce vine și visul amar,/ potolind focul din case și luna/ cu dorul, arzând întotdeauna/ cu rost*”.

Poemul *Sfârșitul, început perpetu...* prin versuri precum: „*Cititorule, ascultând cum iarba crește,/ Înțelegi sonata unui timp evolutiv –/ Spirala care cu infinitul ne unește/ În spațiu ecoului, repetitiv...*” este un îndemn spre redescoperirea esenței noastre prin melos.

Omul „*trestie gânditoare*” (Blaise Pascal) se salvează prin cânt. O carte nu se sfârșește odată cu ultima filă. Abia atunci ea începe să trăiască și să rodească în sufletul cititorului. Cititorul, prin intermediul cărții devine mai bun și mai uman, iar poezia este o modalitate prin care putem intra în timpul etern al creației.

Dreptul la cetate al cântecului, ne iluminează ca o străfulgerare. Dând glas îndemnilor ancestrale, ne regăsim în imemoriala fluentă a melosului. Valurile mării, sursurii izvoarelor și unduirea ramurilor ne sugerează starea primului Adam. Teama, bucuria, beatitudinea și vina ne incumbă telurica redimensionare a spațiilor infinite. În timpul fără limite, iată-ne contemporani cu acei barzi și druzi inițiați în tainele frumosului, căci printr-o sublimă zbatere ni se dezvăluie hermeneutica unei existențe salvate în cânt.

Autorul care spunea undeva în volumul *Cu inima în palmă* că : „*Scriitorul contemporan trebuie să-și ia soarta în propriile mâni*” ne pune în fața unei realizări poetice deosebită. *Răbdarea pietrei* este o carte remarcabilă. De ce o citești o dată, vrei să o recitești iar și iar. Prin măiestria verbului poetic suntem purtați în lumea artei autentice. Iar în final parafrazând pe un mare creator român nu putem să spunem decât: „*Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!*”

Prof. Geantă Constantin,

15 ianuarie 2011
Călimănești-Vâlcea

Capcană pentru un vis cu ochii deschiși

Al.Florin Țene „ Cărticica de dat în leagăn gândul,,

Aflată la a doua ediție, CĂRTICICA DE DAT ÎN LEAGĂN GÂNDUL, semnată de Al.Florin Țene a apărut la Editura Fundației culturale „Ion D.Sârbu,, Petroșani, 2010. Nici nu putea fi altminteri cât această lucrare este una potrivită pentru cititorul grabit, de azi, dar care mai are încă nevoie de vise și de pași făcuți înafara limesului pipăibil al materialismului dialectic.

O carte frumoasă, îngrijit redactată dar care se remarcă și prin acel „lipici,, care te face să parcurgi pagină după pagină, ca și cum ai aștepta să te întâlnești la urma urmei, cu propria ta persoană, cu personajul pe care îl cunoști deja.

O astfel de lectură este o duminică-literară calmă, dar defel monotonă. Fiecare pagină este un univers, și cartea se alcătuieste din mai multe detalii fabuloase, ca un peisaj hiperbolic în jocul de puzzle. Ici este o grafie de situații de-a dreptul imaginare, dincolo... lumea reală vine, pare atât de tangibilă încât îi simți respirația.

Aparența ușurinței de travaliu cu care pare a fi scrisă cartea, te poate face să aluneci prin pagini ca într-o relaxare, dar la urma urmei, lucrarea în sine este o minienciclopedie și are meritul de a îmbina arta scrisului cu informația de bună calitate și care, din păcate, cam lipsește de pe raftul cu literatură din ultima vreme a României.

Al. Florin Țene este un magician care scoate personajele atemporale din jobenul căptușit cu realitatea ca și implacabilă a orașului modern. Trece cu bucurie și spiritualitate peste praguri iluzorii și ne face părtași la întâlniri în care polii Pământului nu mai au magnetismul care ne ține antheici, noi suntem precum îngerii, -nevăzuți dar părtași la actul de creație, - martori nevăzuți ai demiurgului -scriitor.

Travaliul scrisului străbate din paginile volumului ca o cerneală bună prin pagina unui jurnal personal. Elegant, cu lonjă de siguranță asigurată de talentul său remarcabil, autorul face exerciții la cupola unui „circ”, care este lumea cu toate personajele sale, de la scriitorii „componenti”, ai Istoriei Literare, la artiști de geniu, de la oamenii omniprezenți în viața sa particulară (familia) la ilustre persoane de istorie, - „actorii”, de pe scena pe care îi așează autorul sunt monadele care ne compun și ne recompun ca înși care credem că Informația este una singură și care înglobează spațiul, timpul, - adică tot ceea ce a fost, este și va fi.

Este subtil și rarism modul literar prin care autorul glisează componentele fiecărei povestioare în parte. Trece firesc dintr-un timp în alt timp, - găsește „portale”, superbe ca viziune poetică, dar este și extrem de pragmatic, concis în drămuirea spațiului pe care îl alocă poveștii în sine. Nimic nu îi prisosește și lexicul bogat îl ajută să acceadă la limite de exprimare literară care au în spate o operă de scriitor care, și în acest mod, se certifică. La Al. Florin Țene totul este posibil de adus la numitor comun, între două coperte de carte. Nu te miri că Stalin cu Lenin, și cu muzica lui Vivaldi fac un adevărat foc de artificii. Dincolo de jerba de lumină fastuoasă a textului bine strunit se află miezul ideii, carnea consistentă a unei cărți pe care o citești, ca timp și spațiu (și) în rapidul de București- Cluj, dar pe care odată ce ai parcurs-o o recomanzi și prietenilor.

Aventura are aură de clar-obscur și fiecare personaj pare a fi umbra destinului său, -un joc de umbre chinezești pe un ecran uriaș și, de ude, ele, umbrele evadează, te însoțesc în jocul pe care, trebuie să-l accepti.

Oniric și real, fastuos și sever în fiecare reper, scrisul din această cărticică burdușită cu gânduri ce țin de știință dar și de frumusețea silabei, scrisul face bucurie ochiului, inimii și minții cititorului.

Felicitari autorului.

„METAFORE CE ȚIN DE MÂNĂ IDEILE SĂ NU RĂTĂCEASCĂ,,

Într-o dezvrăjire scriitoricească de cea mai elevată factură, cu un simț al dimensiunilor filosofice dublat de rațiunea jurnalistului care lasă urme pipăibile, dinspre contemporaneitate pentru viitorime, AL.Florin Țene aduce în prim planul editorial al începutului de an 2011, o carte cu valențe ce țin de cosmosul umanismului.

Portrete ale creației impersonale dar și accente care vin și dezvoltă elegant obârșia autorului, ba, chiar și destinul operelor vizate, sunt fixate în galeria de istorie literară cu vocație idubitabilă. Impresiile de critică literară sunt aprofundate cu rațiune, translatate într-un sistem al valorilor intrinsec și care în paginile cărții de față, devin documente dublate de metaforă.

Poemul, în sensul de esență a ideii de creație, - sintagma pe care Al. Florin Țene o exersează în carte, este una ce ține de instrucția intelectuală idubitabilă a autorului.

Curajos și frumos în demersul său literar, Al.Florin Țene leagă stările de dinaintea marelui diluviu-creativ de momentul în care Arta ca noțiune are locul ei, major, în circuitul ideilor care devin Cărți.

Travaliul scriitorului aproape că dispare în tumultul nunațelor, în aria de propagare a Ideii de unicitate.

Generos dar și incisiv, dulce-amar în cuvântul rostit, autorul străbate lungul șir al cărților pe care le-a citit, a scris despre ele focalizând repere care , de cele mai multe ori, scapă cititorului de rând.

Obișnuit cu exercițiul de „evaluare,, a unui text, Al. Florin Țene lasă impresia unei ușurințe de exprimare în cadrul temelor pe care le abordează, dar, dincolo de frumusețea poemătică de care da dovadă în exprimare, el demonstrează, cu o bază de date filologice că este printre puținii umaniști din zilele noastre care are idei personale, care știe să facă fuziunea între ceea ce se vede, se aude, se scrie în ultima vreme.

„ Metafore care țin de mână ideile să nu rătăcească,, (titlu cam stufos dar care nuanțează patima perană a poetului Al. Florin Țeme) aduce într-o singură uniune tipic editorială, diversitatea ideilor pentru care , în subsidiar, se duc adevărate bătălii de gen, contemporane .

Cartea de față este o mostră de eleganță a discursului despre Artă, -arta ca prag a desăvârșirii operei umanității, a aceluși timp prin care se treieră creatorii,- făcătorii de metafore.

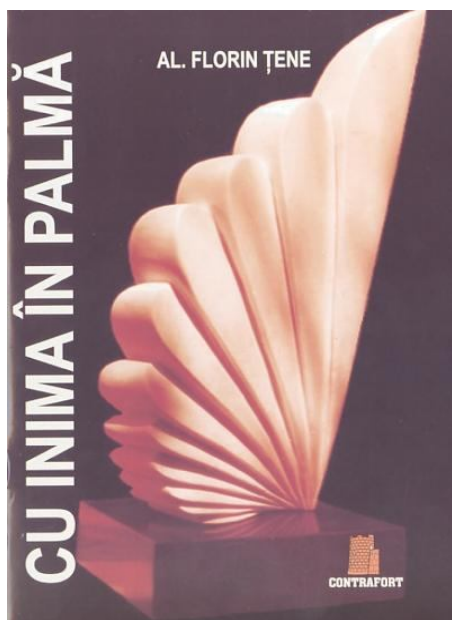
Fără hiatusuri în lucrătura textului pe care îl desăvârșește, Al. Florin Țene reușește splendida „țesătură”, care le dă paginile cărții, impune prin seriozitatea cu care se implică în tot ceea ce face.

Avem în față încă una din cărțile BUNE care vor rămâne în rafturile bibliotecilor ca o dovadă a spiritului umanității, la general, și pe care scriitorul a reușit să-l împodobească cu încă o fărâmă de filosofie, cu o jerbă de idei îndrăznețe și care îi aparțin în întregime.

Melania CUC

„ĂSTA SUNT EU”: CEL „CU INIMA ÎN PALMĂ”

De câte ori scriu sau vorbesc, scriu și vorbesc cuiva anume, calitatea cuvântului meu este corespunzătoare calității celui care mă citește sau mă ascultă (Al. Florin Țene)



A apărut deja, în contul anului 2010, la Editura Contrafort din Craiova, *CU INIMA ÎN PALMĂ. DIALOGURI PRIVILEGIATE* – un volum de interviuri cu Al. Florin Țene realizate de Monica Mureșan, Costel Iftinchi, Menuț Maximilian, Ionuț Caragea, Maria-Diana Popescu, Elisabeta Iosif. Pe copertă, o imagine a idealului exprimat (greu de zis) material – substanță sugestivă și de o formă superbă, sculptura *Vol de noapte* a lui Marian Sava. Cartea – nu întâmplător închisă într-o asemenea copertă – a avut, în ce mă privește, puterea de a întinde pânze pentru o navigare de-o clipă înspre finele mileniului de un deceniu încheiat, când, într-o redacție, dorind să facem cunoștință, cineva de-al casei a luat un ziar, mi-a arătat o semnătură și a spus: „Ăsta sunt eu”. Numele și omul erau Al. Florin Țene. Citind, acum, dialogurile strânse în prea puținele pagini ale cărții *Cu inima în palmă*, concluzia se conturează în vechea prezentare. „Ăsta” este cel care semnează Al. Florin Țene - **omul** care a răspuns „cu inima în palmă” la toate întrebările; **scriitorul** care își afirmă plastic punctul de vedere, observațiile, explicațiile, mărturisirile, chiar destăinuirile din viața personală, omul care contribuie la reușita dialogului (cu dezvoltări și completări ale temei propuse, când e cazul) scăpând de banalitate ori de saturație unele întrebări; **promotorul cultural** care nu e loc unde să nu vorbească și despre alții. În relația de dialog cu Monica Mureșan, care a

dorit să creeze câteva focare de interes, Al. Florin Țene face tranșări ale chestiunilor, emite obiecții și trece sub tăcere cele câteva perle din întrebările partenerii de discuție.

Răspunsurile către Costel Iftinchi sunt frumoase, relaxate, chestionarul acesta fiind cel mai economic conceput, echilibrat, elegant și cu rost. Costel Iftinchi conectează interlocutorul (dacă, în afara comunicării vorbite, se pot folosi termenii „locutor” și „interlocutor”) la problemă, apoi îl lasă „singur”, așa încât e asigurată și favorizată anatomia replicii. Menuț Maximilian este mai posesiv, pare că nu suportă opinii diferite și, o dată cu întrebarea, trasează orientări răspunsurilor (pune întrebări de influențare, „reinekeniene”) și este interesat (cam o pătrime) de cuantificări. Al. Florin Țene nici nu-l lasă să piardă. „Din toate timpurile, scriitorul a fost în... criză”. Ionuț Caragea încearcă să nu-și divulge preferințele, totuși există un punct vulnerabil: „Putem să ne naștem pe Internet?”, la care „poetul născut pe google” primește un răspuns obiectiv: „Nu! Cu NU mare”. Sigur că da. Nu mai departe, Ionuț Caragea - scriitor veritabil și activ (nu virtual), cu scris reliefat, căruia „cu fiecare cuvânt [i] se scurge o picătură din viață”, doar că gândul și fantezia nu se coagulează la contactul cu papirusul, ci, cum ar zice Steinhardt, „unde, printre infinituri și abstracțiuni și idei pure” și unde nu se pierde, ci unde e recepționat. Interviuul Mariei-Diana Popescu, și ea poetă (poetă și în versuri, și în proză) este senzațional, surprinzător, chiar puțin ofensiv, dar întrebările sunt prevenitor redactate și au un nu știu ce aristocratic. Maria-Diana Popescu inițiază tratative. Este o artă a expresiei și una a diplomației în interviul ei, din care își asumă partea de problematizare, lui Al. Florin Țene revenindu-i rezolvările. Elisabeta Iosif preferă cozeria, întrebările sunt compuse în doi timpi (unul preparator și, totodată, probă de erudiție, altul propriu-zis interogativ) și impune un schimb de păreri (nefăcând un secret din ale ei). Dialogul cu Elisabeta Iosif are o mai pronunțată urmă de oralitate, deși, probabil, ca și celelalte, interviul se va fi... născut pe internet (!), a fost publicat în format electronic și abia apoi a fost fixat și, tradițional, pe hârtie - presă și carte.

Deși nu agreez cifrele (considerabilă, e drept, cantitatea nu are, totuși, capacitatea de a asigura perenitatea operei), aș vrea să semnez o informație depășită, în prezent. Al. Florin Țene nu mai are publicate 26 de cărți, ci, cu aceasta, s-au făcut 28. Alături de ele sunt și realizările „altcumva”: Liga Scriitorilor, cenaclurile, revistele întemeiate demult sau mai de curând, multe alte activități culturale doar în parte pomenite în interviuri.

Și încă o obiecție. Ceea ce face, pe lângă scris, scriitorul Al. Florin Țene neagă ideea exprimată de nimeni altul decât Domnia Sa, în încheiere, cum că, „în contradicție cu lărgirea orizontului de cunoaștere și de transmitere a informațiilor prin intermediul internetului, rolul intelectualului s-a restrâns doar la cel de *gânditor*”. Al. Florin Țene este și cel puțin un mentor. Dacă este și profet, vor afla-o cei care vor urma după noi.

Angela Jucan

CUPRINS

OCHI DESCHIS	2
Debutează toamna. . .	2
Suntem născuți iubito.....	2
Un tren de poeme.....	3
Ochi deschis.....	3
Pe acolo.....	3
O cruce-n mine se rupea.....	4
Masa veșniciei	4
Ograda în memorie.....	5
Poeții mor cu pianul.....	6
Amurg în vară.....	6
Cântec de podgorean	6
Nucul dintre două veacuri.....	7
FUGA STATUILOR	8
Fuga statuiilor	8
Gânduri la margine de vie.....	8
Stare de spirit	9
Farfec	9
Așteptare	10
Flori de dragoste	11
Teascuri de struguri.....	12
Un vifor suflă din oglinzi.....	12
NUCUL DINTRE DOUĂ VEACURI	13
Trebuie să cred că nu. . .	13
În inimă, undeva	14
Locul unde a dormit poetul.....	14
Probleme de matematică sentimentală.....	14
Ninsori albastre.....	15
Gloria Limbii Române	16

Amurg de întoarcere.....	18
Întoarcere	18
Dimineață de Sfântul Gheorghe	19
Poetul.....	19
VITRALIILE MĂRII	20
Tablou incomplet.....	20
În orașul... ..	20
Eternitatea dorului de mare.....	21
Somn neliniștit.....	22
Clipe ne-ncepute	22
Întâlnirea în vitralii.....	22
Neliniștea îndoileii	23
Popas sublim.....	23
Între două speranțe	24
SĂ NE UNIM MĂINILE, PRIETENI!	24
Pe sub streșină de seară	24
CONFESIUNILE UNUI NAVIGATOR PE USCAT	25
Memoria toamnei.....	25
Elegie toamnei	26
Cavalerii sonetelor.....	27
Moment poetic.....	27
Memoria văzduhului	27
Tu semănai	28
Dincolo, mai sus... ..	28
CERUL MEU DE HÂRTIE	29
Autobiografie cu Chopin.....	29
Sandwich și rugăciune.....	29
Cerul meu de hârtie	30
Poezia trece	31
CINA CEA FĂRĂ DE TAINĂ	32
Gara poezilor	32
Geneză.....	33
Cina cea fără de taină.....	34
Arma sinelui.....	34
A ȘAPTEA ZI DUPĂ ARTUR	36
La margine de univers, pe o baliză	36
Incident istoric	36
Singurătatea poetului de cursă lungă.....	37
Poeții nu mor niciodată	37
SONATĂ PENTRU CREȘTEREA IERBII	38
Rugăciunea zilei	38
Autobiografie	39
Caracatița timpului	39
Solstițiul de vară	40
Poezia	40
Cuvintele atrag realitatea	41

RĂBDAREA PIETREI	42
Vorbind cu Nietzsche.....	42
Văzul din urechea dreaptă.....	42
Spectacol de dincolo de cortina cerului	43
Poemul cu păcate.....	44
Pășind pe lumină.....	44
Oglinda din secolul trecut.....	45
CURRICULUM VITAE	47
Al. Florin ȚENE	47
REFERINȚE CRITICE (SELECTIV)	52
ÎNTÂLNIREA CU AL FLORIN ȚENE, POETUL	59
SONATĂ PENTRU CREȘTEREA IERBII	61
Meditație, Spirit, Inteligență, Cuvânt.....	62
Răbdarea pietrei sau ființarea prin poezie.....	63
Capcană pentru un vis cu ochii deschiși	68
„METAFORE CE ȚIN DE MÂNĂ IDEILE SĂ NU RĂTĂCEASCĂ,,	70
„ĂSTA SUNT EU”: CEL „CU INIMA ÎN PALMĂ”	71
CUPRINS	73